

הגהות

על מאמר ד"ה
באתי לגני תשל"ז

"ארבעין שנין – קאים איניש אדעתי דרבי"

יוצא לאור ע"י תלמידי ביהמ"ד אהלי תורה

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ושבע לבריאה
שלושים שנה – דידן נצח

תוכן ענינים

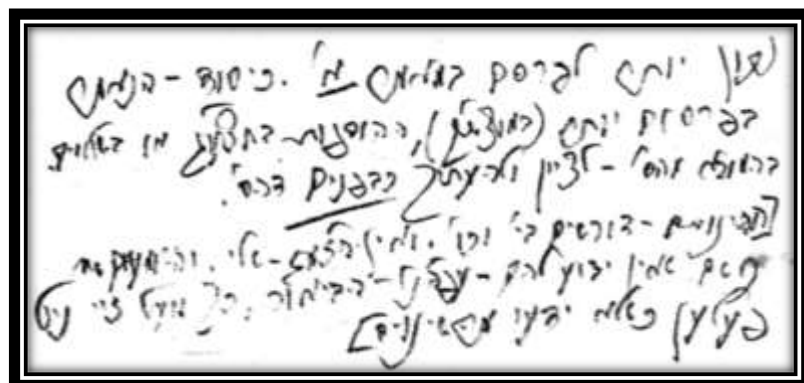
111	פתח דבר (וסקירה קצרה)
1	הגהה ראשונה
24	הגהה שני
44	מענה בנוגע לצורת הדף
45	הוספות – יומן מיו"ד שבט תשל"ז

פתח דבר

לקראת יום הבהיר ה' **טבת**, "ויהי בשלושים שנה" (תשמ"ז – תשע"ז) הבעל"ט, הננו מוציאים לאור – כפי הנראה **בפרסום ראשון** – ההגהות על מאמר ד"ה באתי לגני שנאמר בהתוועדויות דיום ש"ק ומוצש"ק פי בשלח, יו"ד שבט תשל"ז (עם פיענוח הכתי"ק). – א' המאמרי באתי לגני שחוזרים עליו בשנה זו. וביתר שאת עם היותו **ארבעים שנה**, דקאי איניש אדעתי דרבי'.

אודות מאמר זה: מאמר זה נאמר פעמיים (עם שינויים והוספות, בכ"א מהם): פעם ראשונה בהתוועדות דיום ש"ק פי בשלח יו"ד שבט, ופעם שני בהתוועדות דמוצאי ש"ק, "בפרסום יותר" (בקהל גדול יותר, בשידור ע"י הטלפון וברדיו וכו').

אחרי יו"ד שבט, הכינו הנחות של שני המאמרים, והועלה שאלה אצל המניחים איך לעשות הנחה של שני מאמרים המדברים באותו תוכן (באם לעשות שני הנחות או שאולי יש לצרפם יחד וכדו'), ויתירה מזה הי קשה, שהי קטע בהמאר שהובא מהמשך וככה תרל"ז, ואד"ש אמרו שלא כפי שנדפס בפנים ההמשך, וע"כ שאלו באם להדפיס אותו קטע כפי שאד"ש אמרו, או כפי שנדפס בפנים ההמשך. וע"ז כ"ק אד"ש ענה:

"נכון יותר לפרסם במאמר א'. כיסוד – הנאמר בפרסום יותר (במוצש"ק), ההוספות בחצע"ג או בשוליים. בהמובא מהס' – לציין ולהעתיק כפנים דהס'.

[השינויים – דורשים בי' וכו'. ואין הזמ"ג – שלי. והשומעים שי' כשם שאין ידוע להם – עפהנ"ל – הביאור, כך וועט זיי ניט פעלען כשלא ידעו מהשינויים]

היינו, ג' ענינים: א) שיפרסמו מאמר אחד, ולא את שני המאמרים. ובנוסף לזה, ליתוסף אליו המאמר השני. ובנוגע לאיזה מאמר עיקר ויסוד, ובאיזה מאמר לעשות (טפל ו)הוספות – המאמר שנאמר במוצ"ש "בפרסום יותר", – לעשותה עיקר; ולצרף אליו הוספות מהמאמר שנאמר ביום ש"ק, בחצאי עיגול או בשוליים; ב) שלא לשנות בהמאמר מכפי שמובא בהספרים עצמם. (והיינו בפנים ההמשך. וכן בכללות הענין, שבכל פעם שיש שינוי בין אופן אמירתו לאופן הדפסתו – יש להכניס להנחה כפי שנדפס בהספרים); ג) בנוגע להשינויים בין אופן אמירתו לכפי שהובאו בספרים, הנה השינויים דורשים ביאור, אך "אין הזמן גרמא – שלי" לפרש את השינויים. ובכן אם תכניסו לתוך ההנחה רק כפי שנדפס בהספרים, השומעים שי' לא ידעו מהשינויים, וכמו"כ לא יבקשו הביאור עליהם.

המניחים אכן עשו את ההנחה וכו', והוכנס העתקה א' מהעתקות הראשונות לכ"ק אד"ש לפני ההדפסה ופירסום, ולתמיהתם הגדולה, כ"ק אד"ש החזיר את ההנחה מוגה. – שלא כפי סדר הנהוג מדי שנה. (ואף שבתשל"ו, המאמר באתי לגני הוגהה, מ"מ לא הי' זה הגהה רגילה, אלא כמו שכ"ק אד"ש רשם עליו "הנחה"). היינו שכ"ק אד"ש לא הגיחה את המאמר הגהה שלימה, אלא עשה תיקונים על הדברים המוכרחים ביותר לתיקון וכיו"ב).

מיד הלכו והקלידו עוד הפעם את המאמר באותיות מרובעות, (ועם העלי גליון שיהי מקום להגהות וכו'), וכ"ק אד"ש היגיחה את המאמר שנית. המאמר יצא לאור, חתום בתאריך ט"ו שבט תשל"ז.

בקובץ זה הדפסנו צילום מהגהה הראשונה, השני ומענה על צורת הדף של המאמר. בתור הוספה – הדפסנו יומן מיו"ד שבט ה'תשל"ז.

וזאת למודעי, שישנם חולקים בנוגע להצילומים שלפנינו, ואומרים שהתיקונים **אינם** מכתב יד קדשו של כ"ק אד"ש, אלא תיקונים שנכתבו ע"י המניחים וכיו"ב. אך רוב המניחים (ובפרט אלו שעבדו במאמר זה) אומרים, שהוא אכן כתי"ק של כ"ק אד"ש. (ועל אחריותם בלבד).

ויה"ר שע"י (פירסום הגהות אלו וע"י זה) שיעשוע במאמר זה, (וכמבואר בהמאמר הענין ד"שעשועים לפניו), נזכה לגרום נחר"ר לכ"ק אד"ש, ושנזכה תיכף ומיד להתגלות מלכינו משיחנו, ושישמיענו נפלאות מתורתו, תורתו של משיח – "מנחם שמו" – "תורה חדשה מאיתי תצא" – ושנזכה לעוד מאמרים והגהות, ועוד והוא העיקר, תיכף ומי"ד ממ"ש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד.

תלמידי ביהמ"ד אהלי תורה

זאת חנוכה תשע"ז

תחילת שנת הארבעים מיום סעודת ההודאה תשל"ח

הגהה ראשונה

ה"ד. מוצ"ק י' פ"ב, יו"ר שנט ה"חשל"ו.

הנחת הו"ב בלחי מונה

כאוי לגני אחווי כלה, ומביא ע"ז כ"ק מו"ח ארמו"ר בעל
 הואצ"ט וההילולא בכאכרו הידוע ליו"ר שנט חש"י,
 דאיחא בכדרש רבה (1) (סה"ס במקומו) לגן אין כחיב
 כאן אלא לגני לגנוני, יכקום שהי" עיקרי [היינו עיקר
 וידחו] בחחילה, ו [בעת כריה"ע] עיקר שכינה בחחחונים
 היטה. וע"י הענינים בלחי רצויים שהיו לאח"ז נכחלקה
 השכינה בארץ לרקיע עד שנכחלקה לרקיע השביעי. ואח"כ עמדו
 שבעה צדיקים והורידו את השכינה למטה, החל כאברהם אבינו
 שהוריד את השכינה לרקיע ז' לוח" עד כי בטא שהוא השביעי,
 וכל השביעין חסידיו (ויק"ר פכ"ט. יא). הורידה למטה בארץ.
 וזהו כללות ענין עבודת הצדיקים, ועפ"י כולם צדיקים (יטע"י
 ס. כא). להכסיף השכינה למטה, ככ"ז (וההלים לו, כט) צדיקים
 יירטו ארץ וישכנו לעד עלי'. דעבודה צדיקים היא וישכנו -
 להכסיף, לעד - השכינה. כמו"כ שוכן עד מרום וקרוש, עלי'
 - למטה בארץ. והמטבח השכינה יבטה טע"י טעה היחה בכעטה
 המטבח (2), דענינו הוא פ"ט (חרובה כה, ח) ועטו לי כקדם
 ועכנתי בהובס, טבו וע"י הי" הכסכת השכינה (3). והנה
 התחיל המטבח הי" בהקדמים (ראה פרש"י פקודי לח, כ2),
 טבו אהם דעצי שיטים, וככ"ט (חרובה כו, טו) ועטית את
 הקדמים המטבח עצי שיטים עובדים. והענין כזה הוא [ככו
 - זמבאר -

י' כאר זה נאכר גם ביוט ש"ק - עם סינייים והוספות.
 הבאים בהערה.

(1) וידוע בכדרש ואודה רוב מודות התורה ננונין בלב.
 וכן מודות טובות, כואיחא באנה"ק (ככ"ג) במוע האנדה ככ"ט
 עין יעקב, ועד"ו הוא בטאר הכדרטים.

(2) התחלה ההמטבח היחה בעה כ"ה. אבל בעיקר ובנידו
 הי" זה בעטיות המטבח.

(3) ובענין המטבח הוראה נצחית. דהנה כל בעפי ידוי ככה
 הח נצחיים (כוסה ט"א), וככו"ז גם המטבח טעשה ככה הוא
 נצחי, דכזה כובן ע'נוסף ע"ז שכל התורה - כנ"ז-חואל כעשה
 ידוי ככה - היא נצחית (חניא רפי"ז) הנה [אענין המטבח ישנה
 הוראה נצחית בכל זמן ובכל מקום לכאו"א כישראל, - עליהם
 נאכר (כלאכי ג, כב) זכרו תורה כזה עכדי, ותורה ציוה לנו
 משה מורשה קהילה יעקב.

הוראה
 מוצ"ק
 1910

ספ"א
 פ"א
 מוצ"ק
 1910

עמוד א' / הגהה ראשונה

ראה פרש"י פקודי לה, כד הראב"ע תרומה כו, יט

דמזה מובן ש[נוסף ע"ז שכל התורה - שג"ז הוא שכוללת גם סיפור מעשה ידי משה - היא נצחית (תניא רפי"ז) הנה]

אענין המשכן ישנה עצמו הוראה נצחית

באתי לגני תשל"ז

- ב -

המכאור בהמכר הט (ט"ו) עפ"י הנכרה (חובותין קר, א) והמדרש (ספרי ר"פ בלן במדכ"ר פ"ב, כב. חנומא כלן טו.) [רשימים הוא כלשון חסות, והוא השמות דלעז"ל, כפאנו"ל (סוטה ג, א) אין אדם עורר עכירה אה"כ נכנס בו רוח חסות. והעבודה היא להפוך ע"י אחסיה ואחפדה את השמות דלעז"ל לשמות דקדושה [כמאכר (חובות יז, א) ואנני לי' שחוחי לסבא]. וזהו מה התקדשים היו כעצי שיטים, עז"י עבודה האדם עושים בהשמות דלעז"ל (שיטים) קרשים למשכן. וזהו ג"כ ענין הקרשים, דקדש הוא אהלוה שקר, אלא שבצידוף אחר, והיינו שענינם הוא להקדש העולם עולמים קדש למשכן, ועי"ו מקימים (משעלה דען אויף) המשכן.

(הלק)

ומכסיך (ו) בהמכר הט (כו"ה היושבת כננים. ח"ו) דוננה בהקדמת הוהר בענין האוהיות ואעלו קמי קוב"ה ללכרי' בהו עלבא כו' איהא דאום ק' ג' אמוון דאחוזיאו על סטרא בימא אינון, ובנין לאחזיונא נטלי אום ש' ברווייהו כו'. והוא א"ל ש' אום קדוש איהו (כנ"ט לעי"ל בזהר טס). והכעס שהיו צריכים לאום קל אכח הוא רשום

- דשקר -

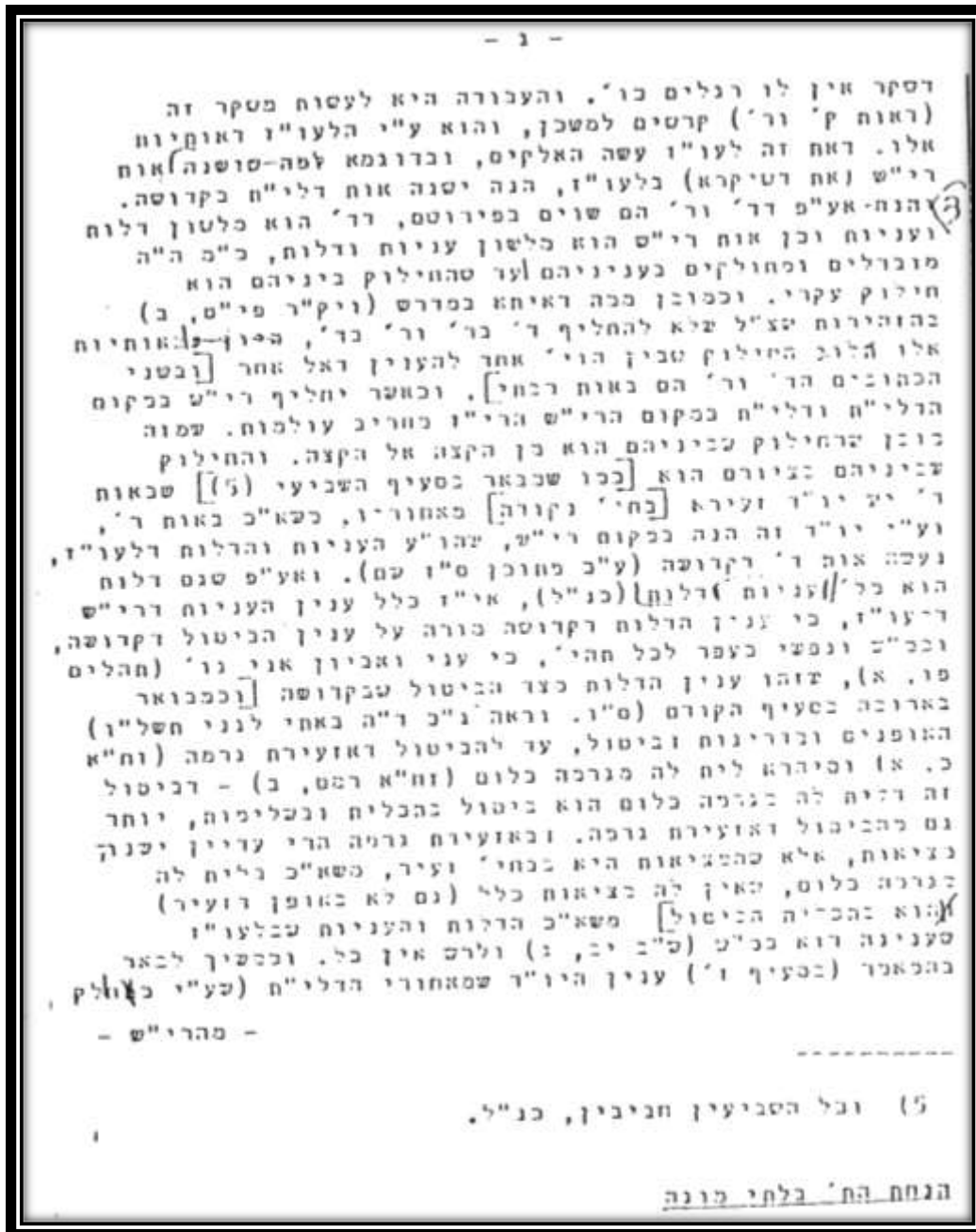
(1) דכזה בא לבאו אין שפתי האוהיות וקרש שייכים הם לחוכן התיבה כולה (שענינה ששקר העולם עושים קוש). וזנה ידוע תורה הבעש"ט (שעה"ה"א כחלמה) דהשקות הנקראים הם בלה"ק הוא חיותם וקיונם של הנבואים. וכמו דיהנו החיות שבכללות התיבה (השם) כן כל אום ואום שבהתיבה היא המשכת חיות וכח מיוחו פרטי, וחכונתם כחכם היא מיוח על גיוח ההמשכה כמכאור בשעה"ה"א (ספי"א ופי"ב) דגם חיות זו (הפרטיה) שייכה היא להחיות שבהתיבה כוליה, ואע"פ שהחיות שבהתיבה כולה הוא אור העולה על כוליה, וכדכיה וסקודה כנגד כל מיני החיות והחיות פרטיהו של האוהיות (עט פי"ב), והיינו שהיא שלא בערך למעלה מהחיות שבהאוהיות [ועי"ו חייבה קרש, שלכאור אין לחוכנה שייכות להאוהיות כלה], כ"כ הנה מכאור כ"מ (ראה ד"ה שה"מ חייס"ו) שגט אור זה (העולה על כוליה) שייך לפרטי האוהיות. דזהו ג"כ דיון היל' דאור העולה על כוליה, עוף שהוא אור שלא בערך האור שפרטי האוהיות מ"מ הוא עולה ע"י פוטי האוהיות. וזהו כוכן בט בנוגע להשם קרש, שגט פרטי אוהיותו שייכים הם לחוכן ענינו. ששקר עושה קוש.

בנחת הח' כלחי מובג

עמוד ב' / הגהה ראשונה

וזהו ג"כ ענין השם הקרשים
 דהא ואת ש' את קשוט איהו
 דהנה ידועה תורת הבעש"ט
 וכמו שישנו החיות שב כללות התיבה (השם)

באתי לגני תשל"ז

עמוד ג' / הגהה ראשונה

ובדוגמא למה שישנה לאות רי"ש (את דשיקרא) בלעו"ו,

דהנה דאע"פ דר' ור' הם שוים בפירוטם,

מ"מ ה"ה מובדלים ומחולקים בעניניהם ועד שהחילוק ביניהם הוא חילוק עיקרי.

פינן ש ובאותיות אלו תלוב החילוק שבין הוי' אחד להענין דאל אחר*

ואע"פ שגם דלות הוא מל' ועניות (דלות) (כנ"ל),**

שאין לה מציאות (גם לא באופן דזעיר) והוא בתכלית הביטול]

וממשיך לבאר בהמאמר (בסעיף ז') ענין היו"ד שמאחורי הדלי"ח (שע"י מתחולק מהרי"ש דלעו"ו שאין בה יו"ד)

(* בהגהה שני' הוגהה: "ובאותיות אלו הוא החילוק". (ראה לקמן עמוד 24).
(** לפועל נדפס: "ואע"פ שגם הדלי"ח הוא מל'".

באתי לגני תשל"ז

- ד -

1 / מהרי"ש דלעו"ו, כאין בה יו"ר) ראם שהוא אוח זעירא ככל האוחיות הנה הוא ראט לכל האוחיות, דכל אוח הרי חלתו אוח יו"ר והוא כה [באיחא בנסרא מנחוח (כט, כ)] שביו"ר נכרא העוה"ב [וכוה נכסך אח"כ בספוי' היסוד (כפי שיחבאר לקמן)] דעל זה אומר (דה"א כט, יא) כי כל בטמים ובארץ וחוגם דאחיד בטמא ובארעא, שהיא מפירח היסוד שכחינת הכלכות מקבל מכה כו' (ע"כ כהנאכר שם).

וכיאר ענין שייכות ב' הענינים דביו"ר נכרא העוה"ב עם כי כל בטמים ובארץ שקשרם בהנאכר, אף דלכאורה הם ב' ענינים נפרדים (6), יובן עפ"י מה שכבאר כ"ק איה"ו בחו"א (ה, א) פי' הכתוב (תהלים קיג, ה) המנכיחי לשבח נו', דהיו"ר דאחר הו"א (דהמנכיחי) הוא יחיד אלא דר"ל דעלי' זו דמל' דאצילות הו"ק ה' שיהי' עולה כו' הוא ע"י היו"ר והוא היו"ר שבתוך הו"א, כי מל' דאצילות הוא בחי' דל"ח דלי"ח לה כורמה כלום ובהשגחת הכוזה נעשה בחוכה יו"ר ונעשה עי"ו בחי' ה' וע"י היו"ר שבתוכה היא עולה לכעלה כו' (7). אכנס מקודם שע"י המשכת היו"ר בה"ר נעשה ה', ליו"ר הוא בחי' פנימי וזהו ענין הכתבאר כאן (8). [וע"פ כיאר זה סודו לענין -

- היו"ר -

(6) וככוון גם דמ"ש באוה"ח לכ"ק אוכו"ר רצ"ב ד"ה שמי ידוח לקרט (חרוכה ע' א' חקיד), כי היו"ר נכרא העוה"ב כאי על חכמה עלאה, שטמנה נכסך עוה"ב, ספוי' הבינה, ויו"ר הכי כל בטמים ובארץ קאי על ספוי' היסוד [וכוסוף באוה"ח וכו'] שזהו יו"ר זעירא, כשא"כ יו"ר דחכמה היא יו"ר כהנ"ל.

(7) ועי"ו נעשה הטעמיו לראוח בטמים ובארץ [ביו"ר] דאחיד בטמא ובארעא].

(8) ו(היינו ד) המשכת היו"ר בדליות' הוא באופן היינו"ה היא כאחורי הדליות, דאי דהשיו"ר נכסך עליו. בפנימיות (בבחי' פנים בפנים), שזהו כשהיו"ר יבחי' ד"ה היא בפנימי שאו היו"ר הוא קו כפ"ע ונעשה בדליות' ד"ה שזהו ענין המבואר להלן בהנאכר בספוי' של אח"ו (כ"ה), אבל כאן הישגת היא באופן שהיו"ר הוא מל"ש מאחורי הדליות' (המשכת היא בבחי' אחוריים כלבד).

הנחת הו"ק כלתי גוונה

Yes, מה שכתבתי

עמוד ד' / הגהה ראשונה

אמנם מקודם שע"י המשכת היו"ד שבהד' נעשה ה', ישנה יו"ד היא שבתוך שהוא חלק דהד', וזהו ענין המתבאר כאן.

(8) ו(היינו ד) המשכת היו"ד בהדליות הוא באופן שהיו"ד היא באחורי הדליות דאין - היו"ד נמשך בגילוי בפנימיות (בבחי' פנים בפנים). אבל כאן המשכה היא באופן שהיו"ד הוא פשוט חלק מאחורי הדליות

באתי לגני תשל"ז

- ה -

היו"ר דיסוד, כי כל בטכנים ובארץ, אינו ענין המבואר ברוב
 המקובל דקאי על יחוד שכסא וסיהרא, יסוד ומלכות, כי יחוד
 זה (יחוד שכסא וסיהרא) הוא כספ"י המלכות היא צב"ב בכחי'
 ה"א (דהיינו בשלימותה), וע"ז ויתבאר להלן בסעיף ח', והמבואר
 כאן הוא כמו שהיו"ר זעירא (דיסוד) היא חלק מאות דלי"ח
 (ולא ח"א). וכיאר הענין (דהיו"ר הנמשכת בדלי"ח) הוא
 כמו שבבואר בחו"א (שם) [וע"י. בואור/קוה מכאר ג"כ כ"ק אדמו"ר
 והצ"צ (ז') הקשר שבין מהדביו"ר נברא העוה"ב עם היו"ר דיסוד]
 כיוסד על מאמר הזוהר (ח"א רלב. ב) עה"כ (וההלים שם, ב) יהי
 סם ה' מבורך, שלהיות הגילוי (מבורך) בכחי' מל' הנק' הם
 הוא ע"י יהי. די"ה קאי על חו"ב, והם נטכנים ביו"ר (דיסוד
 ו"א), והיינו דיהי הוא חו"ב ביסוד. ועיקר ההמשכה (ביסוד
 ז"א) היא מיסוד אבא דוקא (י). דיסוד"א [וע"ו קאי ה"ס ביו"ר
 נברא העוה"ב] הוא כנט נכשך וכהלבט ביסוד ז"א (וע"ו אפשך
 להיגף ההמשכה, מבורך, בספ"י המלכות). וזהו ביאר ההכשך
 בהכאכר (בס"ז) שכי' לאחר אכרו דביו"ר נברא העוה"ב ככסיך
 דע"ו אוכר כי כל בטכנים ובארץ, כי בחי' היו"ר סכה נכסיך
 העוה"ב (בחי' יכוד אבא) היא עצמה וכטכח וכחלבט בספ"י
 היסוד עך עך אהוא מפש כי כל בטכנים ובארץ וספ"י היסוד.

- והנה -

(9) כיאחא כהאריו"ל (ראה קה"י ערך יסוד דזעיר אוח
 נ-ד, וע' בינה כחלתו) דיסוד"א ארוך ומסתיים ביסוד ז"א
 [וזהו"ע יוסף יתום מאמר], (משא"כ יסוד איכא קצ"ל) דבינה עד
 הוד אחטטט. והביאר בזה הוא כמבואר בס"י (וכ"ה בחו"א
 שם) שזהו כדוגמת החילוק שבין טביעה לראי'. דאינה דוכה
 טביעה לראי', דשמיעה, בחי' הבנה והשנה, בהפכטת וחופטת
 רק בדברים רוחניים וזהו כה דיסוד איכא עד הוד אחטטט.
 משא"כ ראי' חופטת דם בדברים נטטיים, ועד"ו (למעלה) יסוד"א
 חופטת דם ביסוד ז"א, עד כיסוד"א ככס הלבט ביסוד ז"א. [עוה"ב
 ג"כ (ראה חו"א שם) ענין כהי טאבא יכר כוהא, וכידוע (ראה
 אנה"ק ס"ה. ובכ"מ) דשרש האוחיות הם בהחכמה, ועד"ו למעלה,
 דספ"י המלכות [שזהו"ע אוח ולי"ו הכבואר בהכאכר] שרכה מבחי'
 החכמה.

הנחת הח' בלחי מונה

עמוד ה' / הגהה ראשונה

כי יחוד זה (יחוד שמשא וסיהרא) הוא כספ"י המלכות היא צב"ב בכחי' ה"א (דהיינו בשלימותה) וע"ז ויתבאר להלן בסעיף ח'.
 והמבואר כאן הוא כמו שהיו"ר זעירא (דיסוד) הוא חלק מאות דלי"ח (ולא ח"א).
 [וע"י ביאר וזה מכאר ג"כ כ"ק אדמו"ר הזקן והצ"צ (ז') הקשר שבין מהדביו"ר נברא העוה"ב עם היו"ר דיסוד]
 (וע"ו אפשר להיית ההמשכה, מבורך, בספ"י המלכות)
 היא עצמה נמשכת ומתלבשת בספ"י היסוד, עד שבזה שהוא ממש כי כל בשמים ובארץ דספ"י היסוד.
 [וזהו יוסף יתום מאמר] משא"כ יסוד אימא קצר]
 משא"כ ראי' תוספת גפ בדברים גשמיים ועד"ו (למעלה) יסוד"א מתפשט גפ ביסוד ז"א
 ד וי"ל דזהו ג"כ (ראה תו"א שם) מה שאבא יסד ברתא

באתי לגני תשל"ז

- 1 -

והנה, טעם ההכרח שיהי' הנכסכה היו"ד (דספ"י היסוד וכו') בהדלי"ח (דספ"י הכלכות), אע"פ שנח"ל שצ"ל הביטול בחכמים (אזכיר גרמה, וליח לה מגרמה כלום), הוא כי ענין הביטול (אינו החכמים לעצמו) כ"א הוא הכנה בשביל הגילוי (10) הוא לאחרי (11). ויובן זה (שחכמים הביטול הוא בשביל הגילוי) בהקדים כה שמכאן כ"ק ארה"ו כחניא פכ"ס שהביטול שצ"ל אצל כ"א מישראל הוא כמים הפונים לפנים. דכפ"ש-גם שכמים הפונים לפניה כמו שהקב"ה כביכול הניח וסילק לצד

- אחר -

(10) והיינו דאי"ו שפצד הביטול דקדושה אין דבר וכו' וכו' כ"ל, דאדרבא קדושה הרי ישנו הכל (ה"איו זה אלף), אלא יענין הביטול הוא כדיוק הלשון (דספ"י) ל"ח לה כדרכה כלום, כ"א נאמר בזה שביטוליה הוא דלית לה כיום כלל (בלי חיוב לזכרה), כ"א דלית לה הכונה כלום. והיינו שמה שלית לה כלום-ראו (רק) לגרמה, כפציונות כצד עצמה, אבל כצד (וע"י) ביטולה יחיו"ד, ספ"י היסוד, הנה יש לה הכל. וזהו נ"כ ביאור הנשך דכאשר, שלאחר שביאר (בסעיף ו') שנקדושה הוא ביטול, הנה הכביר (בס"ז) שאין זה שפצד הביטול אין לו דבר, כ"א אדרבא, א"י"ו יש לו הכל (שבהדלי"ח דמלכות יש גם היו"ד דספ"י היסוד). יכ"ו ששפ"י בהמאמר (שם) כביאור מאמר רב שהיחא (וח"א קכב, כ. זח"ג קכא, א) דכ"א דאיהו זעיר איהו רב וכ"א דאיהו רב איהו זעיר, שפצד הביטול דקדושה (איהו זעיר) ישנו גילוי ודפעה יותר כהריבוי (איהו רב) שבלעו"ו, וכן הוא גם כעבודה, כידוע שאין הכונה בענין הביטול שצ"ל-שכ"י אסקופה הנדרסת ח"ו, דאדרבא, עבודה ה"ו צ"ל בהרמזה וכפ"ש (מהל"ט ק"ט, כה) ואהל"כ בוחכה, שכהנהגה בעניני קדושה, בליכוד המורה וקיום הדעות וכו' צ"ל הנכחה וכו'. ומה שצ"ל ביטול הוא בהור הקדושה, שע"י ביטול זה דונפשי כעפר לכל מהי' יהי' אח"כ פתח לבי כחורתיך, ע"ו הנ"ל שצ"י הביטול יש לו הכל.

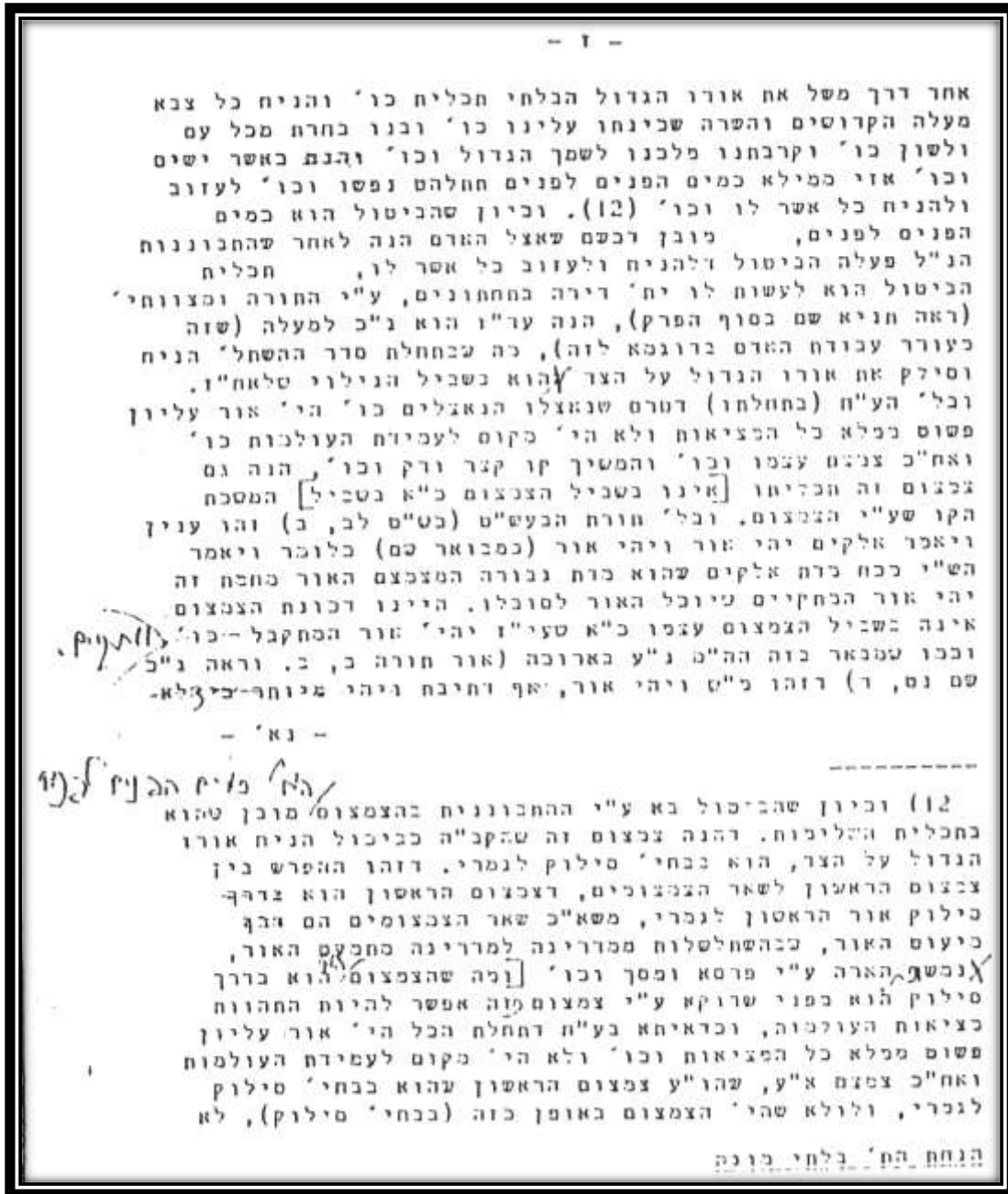
(11) וכיון שנקדושה המסך (וכאמרי לנבי) הוא דחכמים הכונה היא שיהי' דירה לו יח' במחנותים, וכונה זו נוגע לכל סדר ההשתל, כוכן לזה שגם זה שחכמים הביטול (דאוח ד') הוא בשביל הגילוי (דאוח יו"ד) (המחנא בסעיף זה) ישנו בכללות דר ההשתל (וכפי שיה' לקחן בעולכות, נאמרה, חורה וכו').

הנחת הח' קלחי מונה

עמוד ו' / הגהה ראשונה

והנה טעם ההכרח שיתהי' המשכת היו"ד דכפ"ש ששפ"י הפנים לפנים כמו שהקב"ה כביכול הניח וסילק לצד אחד דרך משל אורו הגדול הבלתי תכלית כו' שלא נאמר בזה שביטולה הוא דלית לה כלום כלל טתם (בלי תיבת לגרמא), הנה מסביר (בס"ז) שאין זה שהצד הביטול אין לו דבר, כ"א אדרבא, שע"י יש לו הכל (שבהדלי"ח דמלכות יש גם היו"ד דספ"י היסוד) כידוע שאין הכונה בענין הביטול שצ"ל בבחי' אסקופה הנדרסת ח"ו, שע"י ביטול זה דונפשי כעפר לכל תהי' יהי' אח"כ פתח לבי בתורתך דכונה זו נוגעת לכל סדר השתל, מוכן מזה שגם זה שתכלית הביטול (דאוח ד') הוא בשביל הגילוי (דאוח יו"ד).

באתי לגני תשל"ז

עמוד ז' / הגהה ראשונה

ובנו בחרת מכל עם ולשון כו' וקרבתנו מלכנו לשמך הגדול וכו' * והנה כאשר ישים וכו' אזי ממילא כמים הפנים לפנים

מה שתחילת סדר השתל' הניח וסילק את אורו הגדול על הצד שהוא בשביל הגילוי שלאח"ז**

כ"א שע"ז יהי' אור המתקבל כו' ומתקיים.

דזהו מ"ש ויהי אור, אף דחיבת ויהי מיותר כי לא נא' כן בשום מאמר מהברואים כן

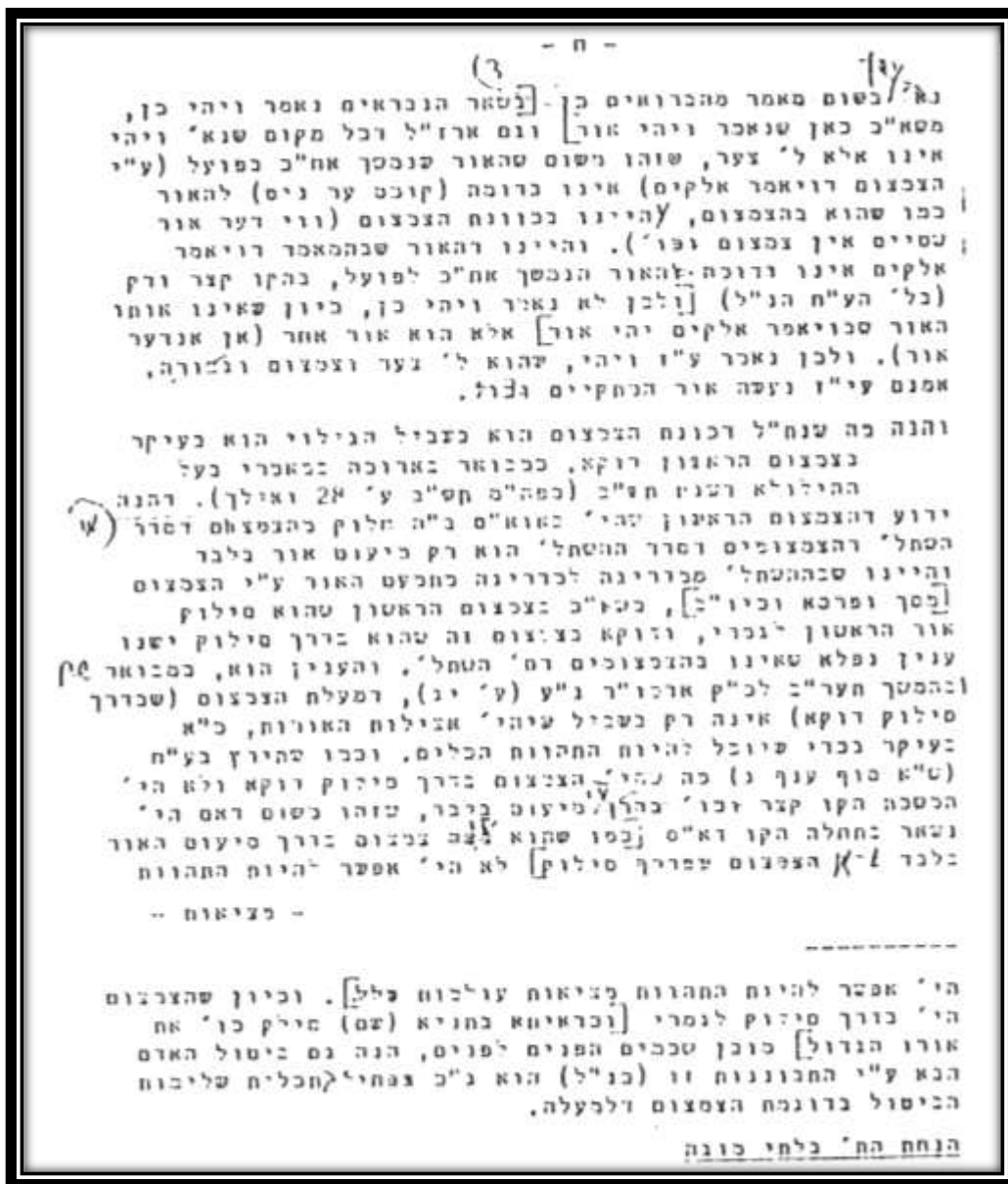
וכיון שהביטול בא ע"י ההתבוננות בהצמצום הא' כמים הפנים לפנים מוכן שהוא בתכלית השלימות

דצמצום הראשון הוא בדרך סילוק אור הראשון לגמרי, משא"כ שאר הצמצומים הם בדרך מיעוט האור, שבהשתלשלות ממדינה מתמעט האור, ונמשכת הארה ע"י פרסא ומסך וכו' [ומה שהצמצום הא' הוא בדרך סילוק הוא מפני שדוקא ע"י צמצום כזה אפשר להיות התהוות מציאות העולמות

(* בהגהה שני' הוגה: "וקרבתנו מלכנו לשמך הגדול וכו'". (ראה לקמן עמוד 26).

** בהגהה שני' הוגה פעמיים: "על הצד לצד אחד" (ראה לקמן עמוד 27, 41).

באתי לגני תשל"ז

עמוד ח' / הגהה ראשונה

[דבשאר הנכראים נאמר ויהי כן

דהיינו ככוונת הצמצום (ווי דער אור שטייט אין צמצום דכף).

והיינו דהאור שבהמאמר דויאמר אלקים אינו בדוגמה להאור הנמשך אח"כ לפועל ולכן נאמר ע"ז ויהי, שהוא ל' צער וצמצום וגבורה, אמנם ע"ז נעשה אור המתקיים דכף.

דהנה ידוע הצמצום הראשון שהי' באוא"ס ב"ה חלוק מהצמצומים דסדר השתל'

והענין הוא, ככבואר שם ובהמשך תער"ב

ולא הי' המשכת הקו קצר דכף בדרך ע"י מיעוט בלבד*

[כמו שהוא מצד ע"י צמצום בדרך מיעוט האור בלבד בולאי הצמצום שדרך סילוק]

לא הי' אפשר להיות התהוות מציאות עולמות כלל.]

הוא ג"כ בפח" בתכלית שלמות הביטול בדוגמת הצמצום דלמעלה.

* בהגהה שני' הוגהה: "ולא הי' המשכת ענין הקו קצר דק ע"י מיעוט בלבד". (ראה לקמן ע' 28).

באתי לגני תשל"ז

- 8 -

מציאות כלים. וע"י שהי' הצמצום בדרך סילוק האור, הנה לכל לראש נתגלה ענין הגבול, עד שהרשימו [- שרש הכלים] היא כגילוי, וגם אור הקו הנמשך אחר הצמצום ה"ה בא ע"י הפסק הצמצום, ואינו ברומה לאוא"ס שלפני הצמצום [וכנ"ל בחורח ה"מ בהטעם שלא נאמר ויהי כן אלא ויהי אור], ועי"ז נעשה החירות הכלים ומקבלים בחוכם את אור הקו. ועי"ז נעשה אח"כ עוד ענין נפלא (13) שהכלים מחתקנים באופן כזה עד שלא רק שמקבלים בקבלה טובה את כחי' אור הגבול שלמע' ואינם מחבסלים כמציאותם (שג"ו הו"ע כל חייוש, כנ"ל) אלא עוד זאת שהם מקבלים גם את כחי' אור הכל"ג (14), ונשארים

- בכציאותם -

(13) ונודל ההפלאה לגבי שאר הצמצומים היא: דבצמצום בדרך מיעוט האור הראשון, הנה לא זו בלבד שהאור הנמשך ע"י הצמצום הנה גם כמו שהוא לפה"צ הוא בערך לכמו שהוא לאחז"צ, אלא עוד זאת שגם כללות האור שלפה"צ הוא בכחי' שייכות להאור שלאחז"צ. כזאת כבהמשכה ע"י צמצום הראשון שדרך סילוק האור לגמרי - הנה אף גם אור הגבול (אור הקו) הנמשך לאחז"צ הוא בלא בערך כלל לכמו שהוא לפה"צ (ראה הערה הבאה), אעפ"כ, הנה לא זו בלבד ש(ע"י שהצמצום הוא בדרך סילוק האור לגמרי) נכרך אור הגבול לאחז"צ והכלים מקבלים אותו בקבלה טובה, כ"א שנמשך גם כללות האור שלפה"צ והיינו אור הכל"ג (ראה הערה הבאה), והכלים מקבלים אותו כו' (ראה סה"מ קונטרסים שבהערה הבאה ע' 130).

(14) כי אחר שנתגלה (ע"י הצמצום) כחי' כח הגבול כבא"מ הרי"ז כגבול גם את האוא"ס הכל"ג, והיינו שהאור שנמשך ונתחלים, עושה האור הכל"ג ה"ה בא בכחי' גבול ע"י הרשימו (כח הגבול). דלהיות שפעולת הצמצום הוא שיחלה כח הגבול שבא"ס, לזאת הנה כמו שקודם הצמצום כשהי' החלוקה בהי' אוא"ס הבליהי בע"ג הרי הי' החנברות האור הזה הכל"ג על כחי' כח הגבול שלא הי' ניכר כלל, דגם כח הגבול הכרוך בעצמותו הוא בלי גבולי ואינו אלא מסוימות עצמותו יה' ויחעלה, וכדאיחא בעבוה"ק (ח"א רפ"ח) דא"ס הוא שייכות מבלי חסרון ח"ו, וא"מ שיש לו כח בכחי' גבול ואין לו כח בגבול

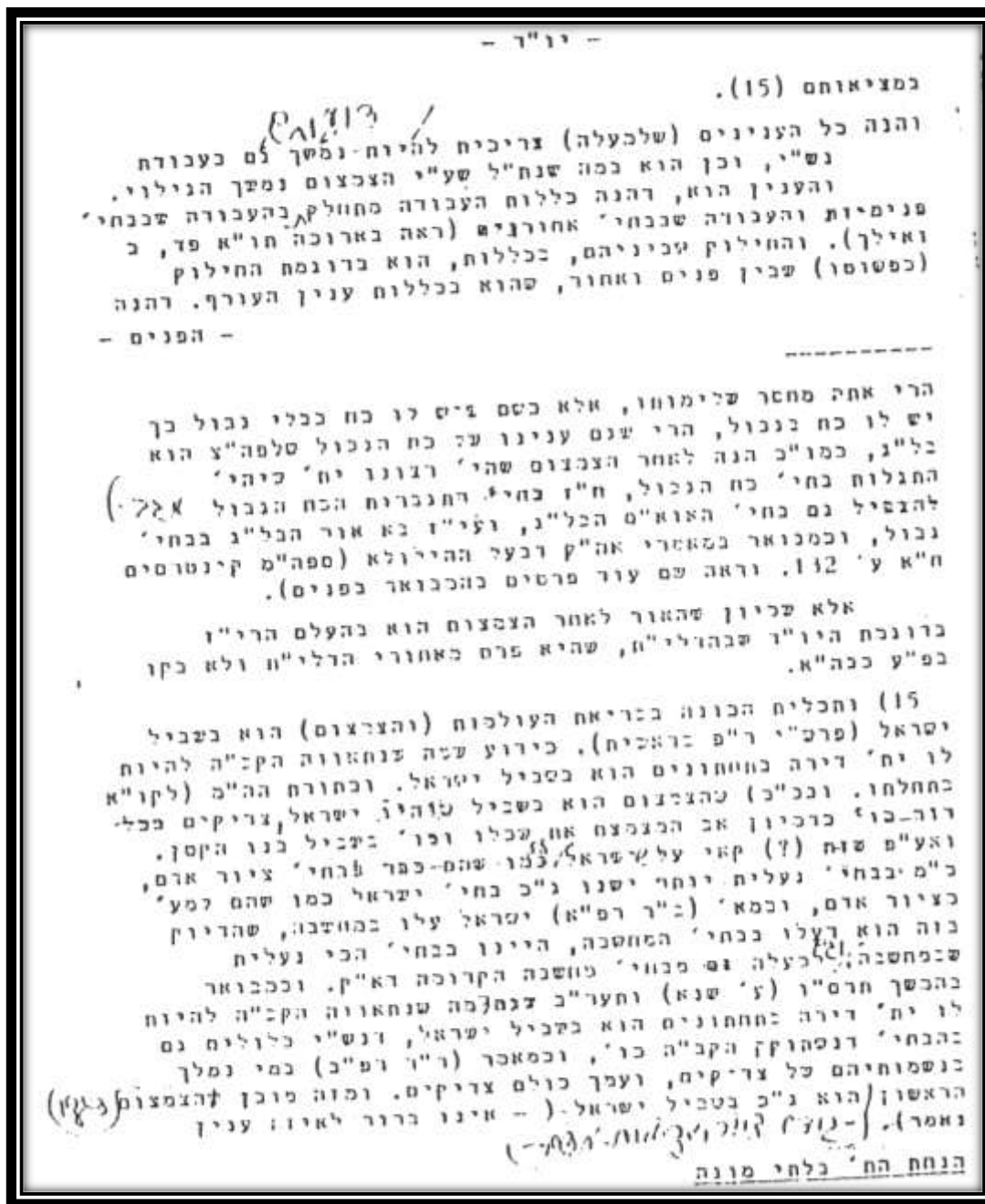
הנחה ה"ה בלחי כונה

עמוד ט' / הגהה ראשונה

הנה לכל לראש נתגלה ענין הגבול, עד שהרשימו [- שרש הכלים] היא כגילוי,

דבצמצום בדרך מיעוט האור הראשון, הנה לא זו בלבד שהאור הנמשך ע"י הצמצום הנה גם כמו שהוא לפה"צ הוא בערך לכמו שהוא לאחז"צ, אלא עוד זאת שגם כללות האור שלפה"צ הוא בכחי' שייכות להאור שלאחז"צ. משא"כ בהמשכה שע"י צמצום הראשון שדרך סילוק האור לגמרי - הנה אף גם אור הגבול (אור הקו) הנמשך לאחז"צ הוא שלא בערך כלל לכמו שהוא לפה"צ

באתי לגני תשל"ז

עמוד יו"ד / הגהה ראשונה

והנה כל הענינים (שלמעלה) צריכים להיות נמשך גם בעבודת נש"י*

והענין הוא, דהנה כללות העבודה מתחלקת בהעבודה שבבחי פנימיות והעבודה שבבחי אחרונים

הי"ד בחי' התנכרות הכח הגבול מגביל להגביל גם בחי' האוא"ס הכל"ג

שהצמצום הוא בשביל יהודי ישראל, צדיקים בכל דור-כו' כדמיון אב המצמצם את שכלו בשביל בנו הקטן. ואע"פ שזה (?) קאי על ישראל הי"ד כמו שהם כפר בבחי' ציור אדם, מ"מ בבחי' נעלית יותר ישנו ג"כ בחי' ישראל כמו שהם למע' כציור אדם

היינו בבחי' הכי נעלית שבמחשבה וגם למעלה מבחי' מחשבה גם למעלה ממח' הקדומה דא"ק

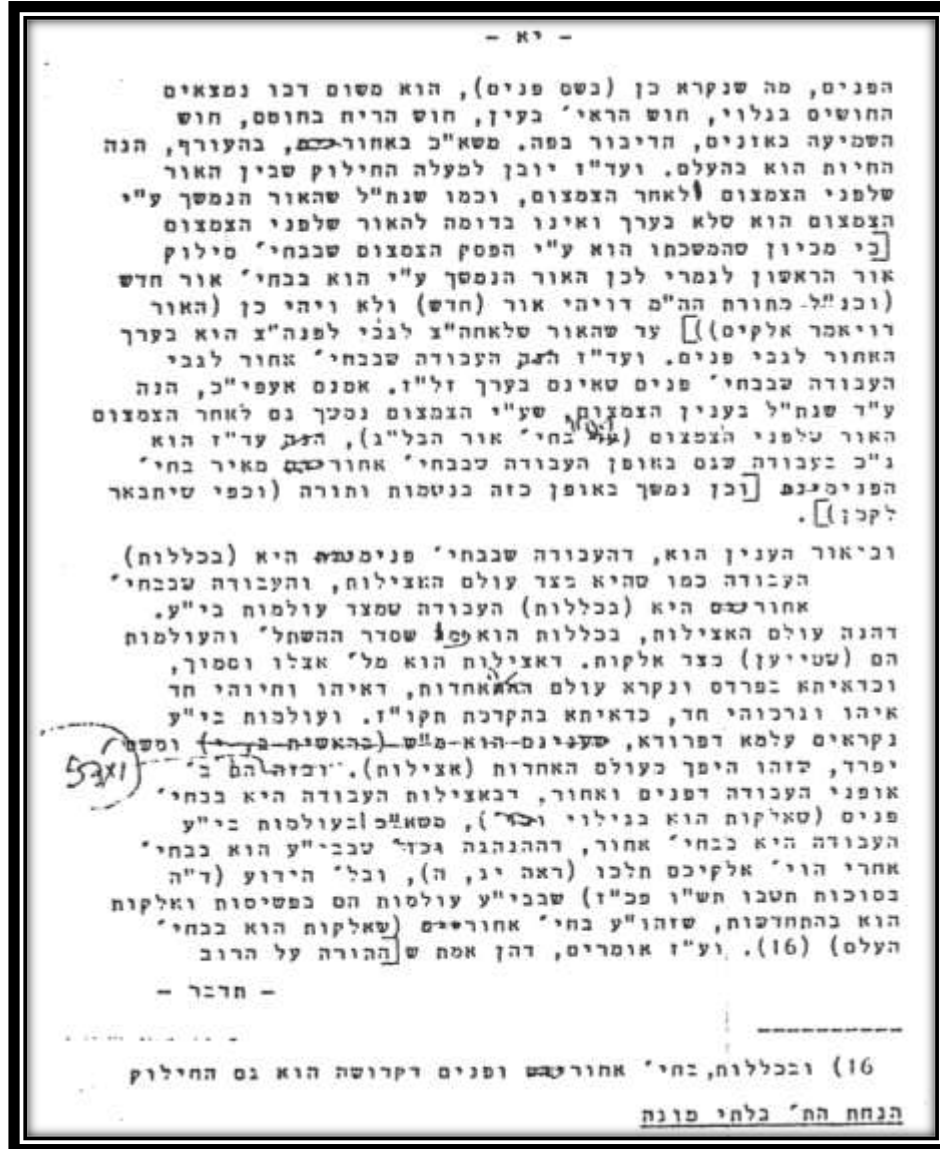
וכמבואר בהמשך חרס"ו (ע' שנא) ותער"ב דגם דמה שנתאווה הקב"ה

ומזה מוכן דגם שהצמצום הראשון - קודם ציור ומציאות אדם - הוא ג"כ בשביל ישראל**.

(* לפועל נדפס: "והנה כל הענינים (שלמעלה) דוגמתם גם בעבודת נש"י".

(** בהגהה שני' הוגהה (עוד הפעם, לכפי שהוא עתה לפנינו): "דגם הצמצום הראשון הוא קודם ציור ומציאות אדם - ג"כ". (ראה לקמן עמוד 40).

באתי לגני תשל"ז

עמוד י"א / הגהה ראשונה

משא"כ באחוריים, בהעורף,

ועד"ז יובן למעלה החילוק שבין האור שלפני הצמצום ולאחר הצמצום

(וכנ"ל-כתורת הה"מ דויהי אור

ועד"ז הנה העבודה שבבחי' אחור לגבי העבודה שבבחי' פנים שאינם כערך זל"ז

אמנם, אעפ"כ, הנה ע"ד שנת"ל בענין הצמצום, שע"י הצמצום נמשך גם לאחר הצמצום האור שלפני הצמצום (עד ואפילו בחי' אור הכל"ג), הנה עד"ז הוא ג"כ בעבודה שגם באופן העבודה שבבחי' אחוריים מאיר בחי' פנימיים

וביאור הענין הוא, דהעבודה שבבחי' פנימיים היא... והעבודה שבבחי' אחוריים היא...

בכללות הוא פה כמו שסדר השתל' והעולמות הם (שטייען) מצד אלקות

ונקרא עול האחדות דאיהו וחיוהי חד איהו וגרמוהי חד

ועולמות בי"ע נקראים עלמא דפרודא, שענינם הוא מ"ש (בראשית ב, -) ומשם יפרד, שזהו היפך מעולם האחדות (אצילות)

וזכרה"מ ב' אופני העבודה בפנים ואחור, דבאצילות העבודה היא בבחי' פנים (שאלקות הוא בגלוי וכו'), משא"כ בעולמות בי"ע העבודה היא בבחי' אחור, דהנהגה גכ"ז שבבי"ע הוא בבחי' אחרי הוי' אלקים תלכו

שבבי"ע עולמות הם בפשיטות ואלקות הוא בהתחדשות שזהו"ע בחי' אחוריים.

(16) ובכללות, בחי' אחוריים ופנים דקדושה הוא גם החילוק שבין זמן הגלות ללע"ל

באתי לגני תשל"ז

- יב -

(17)

חדבר [העבודה] בכחי אחרי הוי' אליכם תלכו (17),
 בדוגמת העבודה שהי' לפני מ"ח, כמ"ש (ירמי' ב, ב) לכחך
 אחרי במדבר (18), אמנם כדי שיהי' קיום להעבודה (שכנחי'
 אחוריים) ותפעול פעולתה צריך נתינת כח לזה ע"י שיחבונן

- שמצד -

שבין זמן הגלות ללע"ל (וזמן שכיהמ"ק הי' קיים). כמבואר
 בחו"א ר"ה זכור אח אשר עשה לך עמלק (שם) דכזמן הגלות נאמר
 (בשלח יז, יד-טו) מתה אמחה את זכר עמלק גו', ומלחמה לה'
 בעמלק גו', כי עבודת האדם מצ"ע היא בטבע דאחרי הוי'
 אליכם תלכו, בכחי' אחוריים בלבד. ולכן אפשר להיות או
 ההתנגדות דעמלק, וכמו שהי' בפעם הראשונה, בדרך כצאתכם
 כמצרים, וישראל נמצא (במדבר) (שענין המדבר הוא בחי'
 אחוריים, כמ"ש לכחך אחרי במדבר) הנה מסו"ז ויוזב כך כל
 הנחשלים אחריך (חצא כה, יח). וזהו ג"כ בחי' פרעה, דפרעה
 אותיות הערף (לקו"ו להאריז"ל פ" וישב ור"פ שמוח ובכ"ם),
 וע"ד שעמלק הוא אותיות מלק, מל" וסלק אח ראשו ממול ערסו.
 וע"י המלחמה בעמלק, שהו"ע וועבודה בכחי' אחרי הוי' גו'
 ולאחר הקדמת קיום מצוה מינוי מלך [כידוע (סנהדרין כ, ב)
 בהג' מצוה שנצטוו ישראל בכניסתם לארץ, שצ"ל הקדמת מינוי
 מלך למחיית עמלק, ולאח"ז] באים לקיום מצוה בנין ביהמ"ק,
 שאז העבודה היא בכחי' פנימית. ועז"נ (חצא יס, יס) והי'
 בהניח הוי' אליך לך סכל אויביך מסביב גו', שאז יהי'
 העבודה דמחה תמחה (מצד האדם עצמו) את זכר עמלק, וזהו יהי'
 בבנין ביהמ"ק השלישי, אבל ער אז, בזמן הגלות העבודה היא
 בכחי' רצ"א/א"ר.

(17) וגם כשמתבונן בפנימיות העולמות ובפנימיות הנשמה
 (כמבואר בחו"א שם) מ"מ עבודתו היא בכחי' אחוריים בלבד.
 דהעבודה בכחי' אהבה בתענוגים (בחי' פנימיות) ענינה הדי'
 קבלת שכר מעין עוה"ב, ועכשיו העבודה היא להיות לעשותם
 (ראה ג"כ חניא ספ"ב) בלבד (ראה עירובין כב, א). ורק
 אצל צדיקים, שלכם חלל בקרבם ואצלם הוא הסרת הכנדים
 הצואים לגמרי, שפואסים מאד בתענוגי עוה"ז, ועבודתם היא
 בכחי' אהבה בתענוגים (ראה חניא פ"י) הנה אצלם גם עתה
 העבודה בכחי' פנים, משא"כ אצל שאר בני"א.

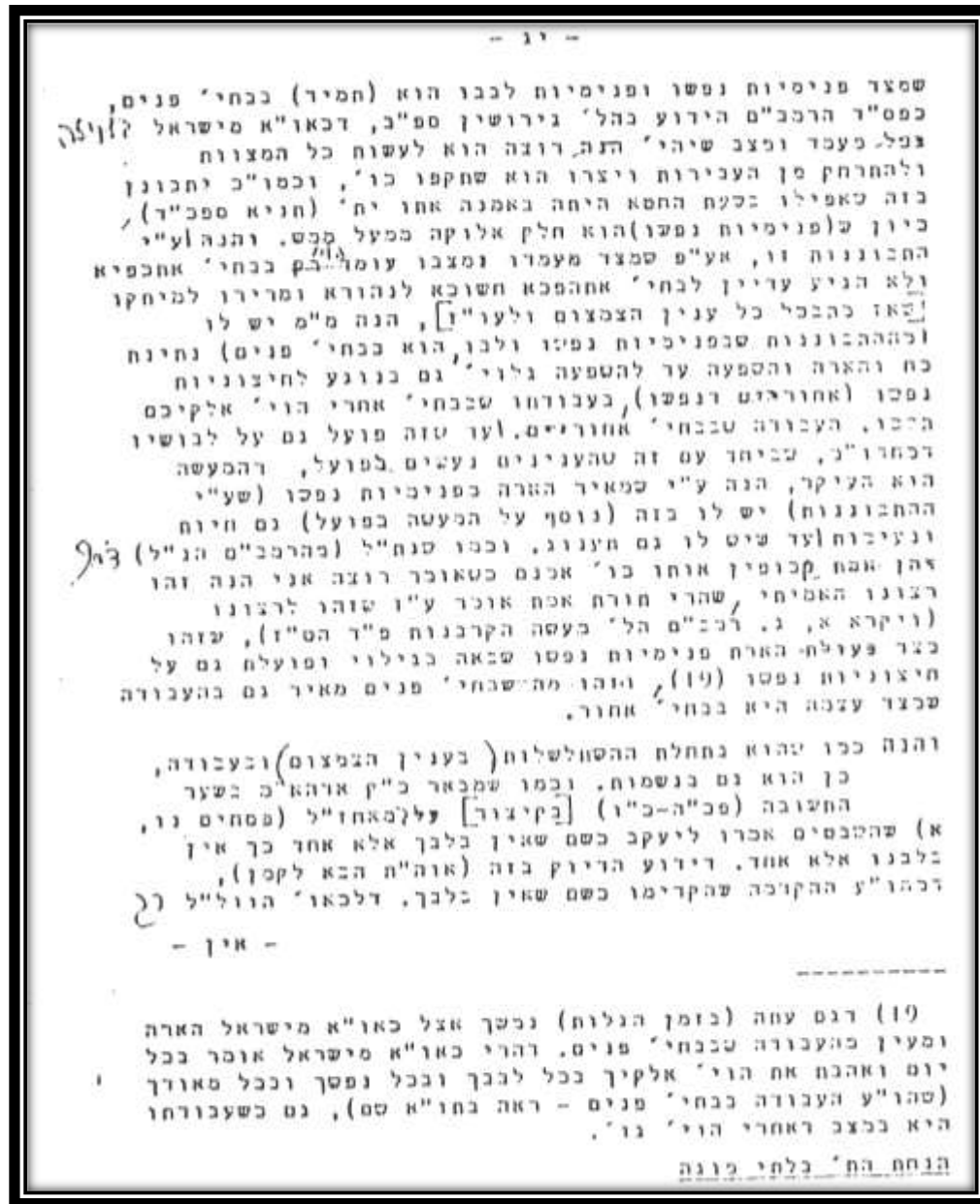
(18) ראה הערה 16.

הנחת הח' בלתי מוגה

עמוד י"ב / הגהה ראשונה

דהן אמת שנתורה על הרוח תדבר [וצ"ל העבודה היא בכחי' אחרי הוי' אלוקים תלכו
 אמנם כדי שיהי' קיום להעבודה (שבכחי' אחוריים)
 דבזמן הגלות נאמר (בשלח יז, יד-טו) מתה אמחה את זכר עמלק גו', ומלחמה בעמלק גו'
 כי עבודת האדם מצ"ע היא במצב באופן דאחרי הוי' אליכם תלכו, בכחי' אחוריים בלבד.
 וכמו שהי' בפעם הראשונה, בדרך כצאתכם ממצרים. וישראל נמצא במדבר (שענין המדבר הוא בכחי' אחוריים כמ"ש בלכתך אחרי
 במדבר)
 שצ"ל הקדמת מינוי מלך למחיית עמלק, ולאח"ז באים לקיום מצוה בנין ביהמ"ק, שאז העבודה היא בכחי' פנימית.
 שאז יהי' העבודה דמחה תמחה (מצד האדם עצמו) את זכר עמלק, שבכללותו [שהיה] בבנין ביהמ"ק השלישי, אבל ער אז, ובפרט בזמן
 הגלות העבודה היא בכחי' רצ"א (=אחור דאחור) אחור.
 דהעבודה בכחי' אהבה בתענוגים (אמתית בכחי' פנימיות) ענינה הוא קבלת שכר מעין עוה"ב, ועכשיו העבודה היא להיות לעשותם
 ורק אצל בצדיקים, שלכם חלל בקרבם
 הנה אצלם גם עתה העבודה בכחי' פנים, משא"כ אצל שאר בני"א.

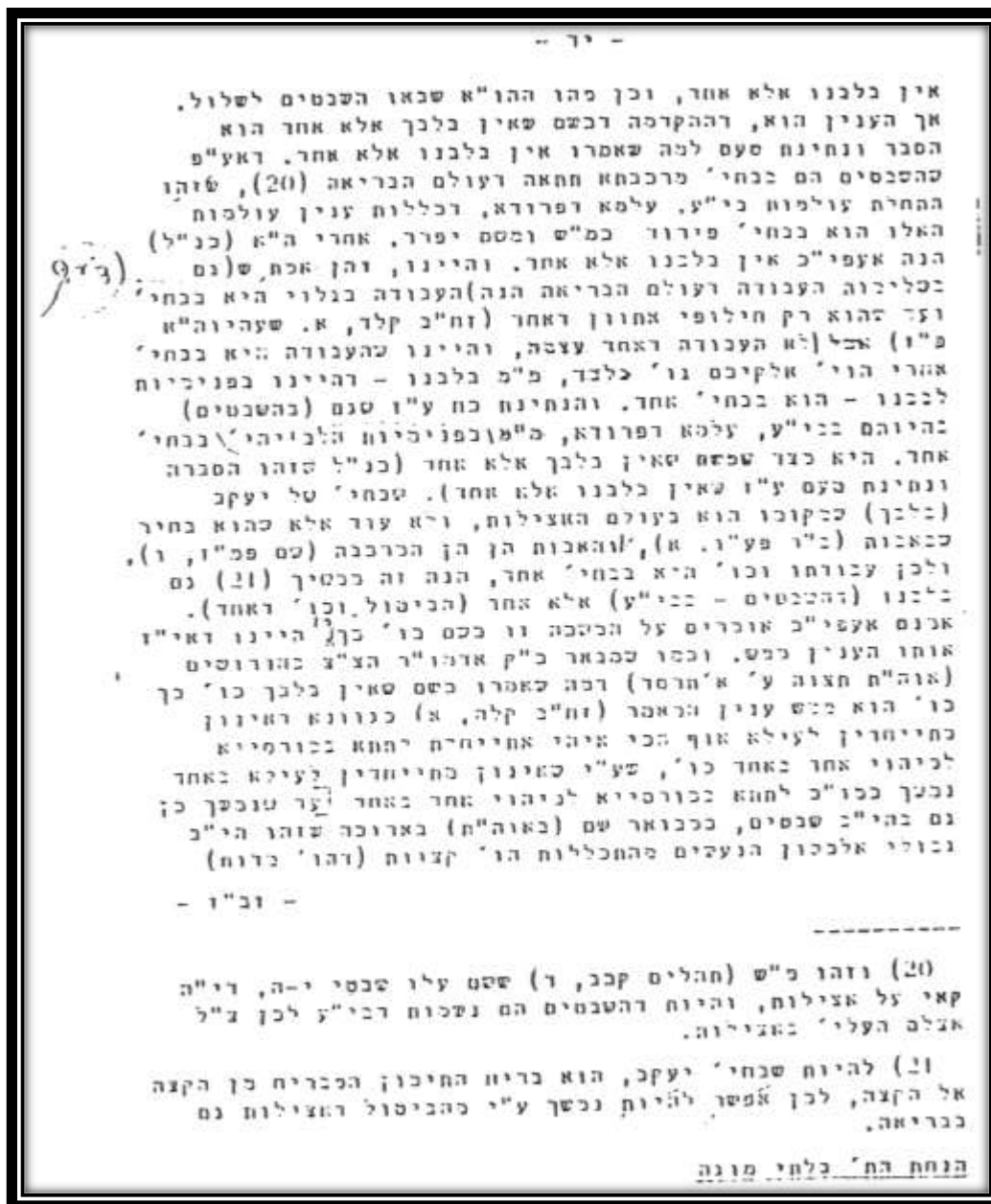
באתי לגני תשל"ז

עמוד י"ג / הגהה ראשונה

דכאו"א מישראל באיזה כפסל מעמד ומצב שיהי' הנה רוצה הוא לעשות כל המצוות
 והנה וע"י התבוננות זו וע"פ שמצד מעמדו ומצבו עומד רק הוא בכחי' אתכפיא
 גם בנוגע לחיצוניות נפשו (אחוריים דנפשו), בעבודתו שבכחי' אחרי הוי' אלקיכם תלכו, העבודה שבכחי' אחוריים ועד שזה פועל גם
 על לבושי דמחדו"מ,
 יש לו בזה (נוסף על המעשה בפועל) גם חיות ונעימות ועד שיש לו גם תענוג, וכמו שנת"ל (מהרמב"ם הנ"ל) דהן אמת דשכופין
 אותו כו'
 שזהו מצד פועלת הארת פנימיות נפשו שבאה בגילוי ופועלת גם על חיצוניות נפשו, והנה מה שבכחי' פנים מאיר גם בהעבודה שמצד
 עזמה היא בכחי' אחור.
 וכמו שמבאר כ"ק אדמה"מ בשער התשובה (פכ"ה-כ"ו) [בקיצור] על במאחז"ל
 דלכאו' הוול"ל רך אין בלבנו אלא אחד

באתי לגני תשל"ז

עמוד י"ד / הגהה ראשונה

דאע"פ שהשבטים הם בבחי' מרכבתא תתאה בעולם הבריאה, שזהו התחלת עולמות כ"ע

והיינו, דהן אמת דא"פ (גם בשלימות העבודה בעולם הבריאה

העבודה בגלוי היא בבחי' ועד שהוא רק חילופי אהוון דאחד, אבל לא העבודה דאחד עצמה, והיינו שהעבודה ניא בבחי' אחרי הוי' אלקים גו' כלבד

והנתינת כח ע"ז שגם (בהשבטים) בהיותם כ"ע עלמא דפרודא, פ"מ בפנימיות הלבויהי' בבחי' אחד, היא מצד שכשם שאין בלבך אלא אחד

שדאבות הן הן המרכבה

אמנם אעפ"כ אומרים על המשכה זו כשם כו' כך כו',

לא אפשר להיות נמשך ע"י מהביטול דאצילות גם בבריאה.

באתי לגני תשל"ז

- 10 -

זב"ד], אכל מ"מ זהו כנוונא בלבר, ואינו אותו הענין מכש
 כמו שהוא באצילות. וכמו"כ הוא כמה שאמרו השבטים (כנ"ל
 שכן נמשך בהי"ב שבטים) כשם שאין כו' כך כו' דמנחי' יחו"ע
 שבלב"ך שבייחו ממש באצילות, וכך לנו (בכ"ע) להיות
 בכחי' יחו"ת ג"כ להיות בכחי' ביטול היש לאין בתכלית אבל
 לא כמו יחו"ע מכש רק כשם שאין כו' כך כו'. וזהו מה שגם
 בנשמות דבי"ע (נשמות השבטים) נמשך הארה נכ"ל מנשמות
 דאצילות (נשמת יעקב). ע"ד שהוא בכללות ההסתל" ובעבודה.
 והנה כה שנשמות נמשך בכחי' פניו גם בכחי' אחר (כנ"ל
 בארוכה) נמשך-מה דגם בחורה [דאסתכל באורייתא וברא
 עלמא (זח"כ קסא, ב)] כחי' פנים בחורה מאירה בכחי'
 אחרים שבה. ויובן זה עפ"י מה שכבאר כ"ק אדמו"ר מהר"ש
 בהמשך ד"ח וכנה תרל"ז [והנה היא שנת המאה לאמירתו]
 (פס"ו ואילן) בחורה יסנם ד' בחינות (22). והנה כחיב
 (ברכה לו, ד) חורה ציוה לנו משה מורשה ג' שהחורה ניחנה
 לנו בירוסה, שלשון מורשה הוא ג"כ ל' ירושה (ראה סנה' גס,
 א. סס זא, ב), ולכאן' הלא ארו"ל (אבות פ"ב מי"ב) החקן
 עצמן ללמוד חורה שאינה ירושה לך, וה"ו היפך הדרש מורשה
 ל' ירושה, ופעם ציינו בדברי רז"ל (נדרים נה, א) שהחורה
 נחנה לנו בכחנה ופעם ציינו שהחורה נק' כשם כלה כדרש
 חז"ל [ע"כ בחורה ציוה לנו וגו' (ברכות נז, א וס"ג)] א"ח
 כורסה אלא מאורסה שהחורה היא כלה מאורסה לאיש הם נס"י כו'.
 והנה כל הר' בחי' אלו ה"ה ענינים ונושאים שונים זכ"ו שהרי
 ענין הירוסה הוא דבר שכא נהכרח שהרי הכנה על מה שכחוב
 בחורה תנאו בטל (קידושין פג, א) שכחות ירושה היא ע"פ ההכרח
 כו'. וענין כחנה הוא כדעת הנוחן דאם הנוחן רוצה ליתן
 הכחנה ה"ו טוב ובא"ל ה"ה אינו טל המקבל כלל, וענין החקן
 עצמן ה"ו ע"י עבודה דוקא שכאשר יעבוד בטוב, אזי סיב עבודתו
 אכר עבד כה יגיע לו וכסאין העבודה כ"כ לא יש אצלו שו"ע
 מה שכורו לומר החקן עצמן ללכוד לפי שאינו ירושה הלאה
 בהכרח, ונס אינו כחנה שנוחנים גם אם לא עבד כ"כ, כ"א
 החקן עצמן ליגע אח עצמן בלימוד החורה עי"ו יצליח לו כו'.
 וענין כה שהחורה נקראת כלה זהו ג"כ ענין אחר כו'. והענין
 - הוא -

(22) ברוב הדרושים מובא שיש בחורה ג' בחינות, וחדוש (ג)
 בהמשך זה (תרל"ז) - מובא ד' בחינות.
 הנחת הח' בלחי מונה

עמוד ט"ו / הגהה ראשונה

דכחי' יחו"ע שבלב"ך, שמייחד ממש שבאצילות
 להיות בכחי' ביטול היש לאין בתכלית אבל לא כמו יחו"ע ממש רק כשם שאין כו' כך כו'. וזהו מה שגם בנשמות דבי"ע (נשמות השבטים)
 נמשך הארה נכ"ל מנשמות דאצילות
 והנה מה שבנשמות נמשך מבחי' פנים וגם בחי' אחר (כנ"ל בארוכה) מובן נמשך-מה דגם בחורה [דאסתכל באורייתא וברא עלמא (זח"א
 קסא, ב)] בחי' פנים בחורה מאירה בכחי' אחרים שבה.
 מה שמבאר כ"ק אדמו"ר מהר"ש בהמשך ד"ח וכנה תרל"ז
 חורה ציוה לנו משה מורשה ג' (22) ברוב הדרושים מובא שיש בחורה ג' בחינות, וחדוש אבל בהמשך זה (תרל"ז) - מובא ד' בחינות*.
 * הסימן -" הוא בכתי"ק של כ"ק אד"ש.
 בהגהה שני' הוגהה: " - שמחלק ומבאר ד' בחינות". (ראה לקמן עמוד 42).

באתי לגני תשל"ז

- 15 -

הוא (וככה חרל"ו שם פט"ו) דהנה קיום החורה א"א כ"א ע"י יגיעה עצומה כו' וככארו"ל (מנילה ו, ב) יגעח וכצאת חאסיין, לא יגעח וכצאת אל חאמין כי בלחי היגיעה א"א למצוא דברי חורה, וכענין אמרם החקן עצמן ללכוד חורה שאינה ירושה לך שואמר שתבוא גם בלחי יגיעה כלל כו' ולפי"ע העבודה אשר יעבוד בלימוד החורה לפי"ע זה יגדל בהבנת החורה והמשכת אלקוח שנכשך ע"י ליכודו ויגיעתו בחורה כו' וע"ז הוא טארו"ל (ראה יל"ש איכה רכז חורלד. חרבא"ר רפי"ח) כל הקורא ושונה הקב"ה קורא וטונה כנגדו שממשיך הכשכת אלקוח בחורה, ובבחי' המסכה זו נק' נש"י כשם חתן והחורה נק' בלה כו' ומה שהקב"ה קורא וטונה זהו כנגדו דוקא, היינו ע"י שהארם קורא ושונה. וענין ירושה וכחנה הוא (שם פט"ח) דהנה כל ענין מעשה הכצוח [וגדול ליכוד שכביא לידי מעשה (קידושיין כ, ב)] שנחלשו ברבדים נסמיוס הוא בכרי לכרר ניצוצות דתוהו שנפלו בשבה"כ [שהם אורות כרובים - ככמות ובאיכות], וע"י בחי' בירור זה עי"ו יורשים כח"ב דתהו, וכפני כי זהו לא לפי ערך הכירור כו' [וכירוע דהכירור דעתה הוא רק כז"ח דתהו ועי"ו יורשים בדרך כמילא גם כח"ב דתהו, ככהואר בהמשך ד"ה אל חצר אח כואב לאדהא"מ (ע' 12 ואילך)] לכן נקרא ירושה. וכאשר זוכה לבוא לידי ירושה זו או נוחנים בכחנה היינו שנכשך כאוא"ס בחי' שלכעלה כחהו שזהו בחי' כחנה היינו מה שא"א כלל להגיע כ"א בדרך כחנה לבר. והיינו כזהו לכעלה כירושיה סהגס סגס לירושיה אינו מה שפרויה ע"י יגיעתו עכ"ו יש לו טייכות טהרי כפני מה הבן יורש אח אכיו כפני כי בא ככנו כו'. הרי הענין הירושיה בא לכי טיס לו קיכור וחיכור ושייכות עכו כו'. וער"ו יוכן כנכיל כלפי שככור ניצוצים דתהו [נעשה בחי' נח לטובה לעשו] ולכן נוחנים לו בדרך ירושה בחי' אורות כח"ב דתהו כו'. ואכנס ענין הכחנה הוא כה שלא בא ע"י פעולתו כלל כו'. ובמסל הוא כו' כה שאין אחרול"ח כניע לכס א"כ ההכסכה כעס זהו כהנר, וזהו כדארו"ל (ע"ו נ, ב) ג' פעוח ראכונות הקב"ה יושב ועוסק בחורה, ולכאו' ג"ל הלא ארו"ל כל הקורא ושונה הקב"ה קורא ושונה כנגדו, וע"כ לא יכצא בעולם שעה א' פנוי' שלא ילכדו באוחו זכן כלל, שיש מי עאין לו פנאי ביום ולוכד כלילה, ועיקר הליכוד הוא ביום ככאכר (עירובין סה, א) אנן פועלי דיכמא

- אנן -

הנחת הח' בלחי מונה

באתי לגני תשל"ז

- יז -

און, ומ"מ אכרו נ"כ (שם) לא אברי לילה אלא לגירסא, ונמצא כי כל היום וכל הלילה לא ימצא סעה א' פנוי' שלא ימצא א' מישראל שלא ילמד בעת ההיא, וא"כ הקב"ה קורא ושונה כנגדו, וכה"ע בה כג' טעות ראשונות הקב"ה יוסב ועוסק בחורה כו'. גם לכון יוסב ועוסק בחורה פהו כו'. אך הענין הוא כנ"ל וכ"כ כה הקורא ושונה הקב"ה קורא ושונה כנגדו, היינו שנמשך לפי"ע יגיעתו ועבודתו, שזהו דיוק הל' כנגדו, והיינו שהוא בחי' שבכדוה"ג. משא"כ מ"ש ג' טעות ראשונות קאי על ההמשכה שלמע' כדוה"ג לנכרי' שנכסך בבחי' מחנה מלכע' גם שלא ע"י אהצד"ה כו' ולכן נאטר ע"ז יוסב, בדוגמה הספלה היושב שבעת ישיבתו [שקל ראשו לטה], ועוסק בחורה. וג' ראשונות קאי על בחי' שלמע' כדוה"ג בדוגמא להג"ר טמובא בספרי קבלה ככ"ט. וכ"כ גם בחי' זו שלמע' מאחערל"ח כלל נכסכת ע"י טהלה יסנה הנייעה והירושה שנח"ל [וזהו"ע חלמודו בידו (פכחיס נ, א)], שעי"ז נוחטים לו בכחנה גם בחי' זו. ובכדוה"ג הנה זהו כללות החילוק שבין גליא דחורה לפנימיות החירד. גליא דחורה היא בחי' החורה שבאה כמדידה והגבלה, וכדאיאה כגרא מנחות (צט, ב) שאפטר להיות יציאות שילמד אדם כל החורה כולה, הרי דישנו בחי' בחורה הבאה בהגבלה. ואעפ"כ נאטר (איוב יא, ט) ארוכה כארץ כדה ורחבה כני ים, ועוד יותר, ואהי' אבלי גו' שעשועים גו' לפניו (כעלי ה, ל) שזה קאי על בחי' פנימיות החורה. וזהו"ע בחי' פנים ואחור דחורה, היינו בחי' פנימיות וגליא דחורה, ובחי' פנים דחורה באירה גם בבחי' אחור (דהרי בחי' פנימיות נכסכת ע"י הקדמה בחי' אחור שבה, כנ"ל-?). וכ"כ בחי' אלו ופנים ואחור טהורה נכסך אח"כ לטה בנשמות כ' הבחי' פנים ואחור וכן בה בחי' פנים הנשמות באירה בבחי' אחור.

וזהו ג"כ הביאור ככ"ט (תהלים קיט, נד) זכירות היו לי חוקיך בבית בגדני, וארו"ל (בנוב"ר פ"ד, כ. סופה לה, א) הנענש דוד ע"ז. וכפכואר בלקו"ח (במדבר יח, ג) ובחור"א (כקץ יא, כע"ג ואיין) ובכ"ט (הכסך וככה הנ"ל פס"ח. ועוד) הטעם, שבה טענש עז שקרא את החורה זמירות הוא משם שאע"פ שהורר היא בבחי' זמירות, אמנם יסנה בחי' החורה (שכ"א"ע) לבעלה יותר, שהיא בחי' שעשועים לפניו, בחי' סירו של הכ"ט [דשירות היא מעלה מזמרה] ולמע' יותר, בכח שהחורה היא פנימיות ועלמה כעניני כל חי (איוב כח, כא) סוהו בחי' פנימיות דהי"ה.

הנחת ה' בלהי מונה

- ובחי' -

עמוד י"ז / הגהה ראשונה

[שבעת ישיבתו ושפל ראשו למטה]

היינו בחי' פנימיות וגליא דחורה, ובחי' פנים דחורה מאירה גם בבחי' אחור (דהרי בחי' פנים נמשכת ע"י הקדמת בחי' אחור שבה, כנ"ל-?)

אמנם ישנה בחי' החורה שלמעלה מזה - שיר, ועד שבאי"ע למעלה יותר*, שהיא בחי' שעשועים לפניו בחי' שירו של הקב"ה נדשירה היא למעלה מזמרה] ולמע' יותר, כמו שהחורה היא בבחי' ועלמה מעיני כל חי

* בהגהה שני' הוגהה: "שלמעלה מזה שיר, / שיר, ועד שבאי"ע למעלה יותר," (ראה לקמן עמוד 34).

באתי לגני תשל"ז

- יח -

ובחיי' זו שכחורה, כיון שהיא כבחי' שעסועים לפניו, ה"ה
 בחי' חורה שלמעלה מכל מדרה"ג, הרי שחיא כאי"ע למעלה מבחי'
 זכירות וחורה, אבל אעפי"כ היא נכסכת גם למטה, ולכן חכעו
 כדור שאינו כספי"כ שזמירות קרית להו (ששיבח את החורה
 להיותה זכירות); כיון דבחורה ישנה בחי' שכאי"ע לבד' יותר
 כבחי' זכירות, והיינו בחי' שעסועים לפניו, בחי' שיר וטעמים
 שכחורה, ובוה יוכן מה שנענש בשכחה, והשכחה עצמה היחה
 בענין נשיאת הארון כחף, שעונש זה הי' מדה כנגד מדה,
 והענין הוא, דענין הארון הוא שבו היו הלוחות וכמ"ש (דה"ב
 ה, י) אין בארון רק שני הלוחות, וענין הלוחות הי' שלא
 הי' בהם ההחלקות דפנים ואחור, כראיאת בירושלמי (שקלים
 פ"ו ה"א) עה"כ (חזא לכ, טו) כחובכים כשני עבריהם מזה ומזה
 גו', שכלל צד היו יכולים לקרותם, מד' עבריהם כו', והיינו
 ס(הי' כולו פנים ו) לא הי' בו ההחלקות דפנים ואחור, וכך ואלו פ'ג
 הוא ענין כצוח נשיאת הארון כחף, שענינה הי' לחבר את הכחף,
 והיינו בחי' אחוריים, להארון, בכדי לבטלה עי"ו אל הארון
 (שבו היו הלוחות), כדוגמא לכמו שהוא בהלוחות סכארון עצמו,
 ראע"פ דבגילה כחובה פנים ואחור פ"ס ע"י הלוהות שכארון
 דנה בחי' פנים ואחור (טבהפגילה) כחאחרים עד שנעשים אחר
 (בחי' פנים), ועד"ו הו"ע חיבור הארון (שבו הלוחות) אל
 הכחף, וכהאחרות בחי' פנים ואחור שע"י הלוהות, צריך
 להכשיר כן גם בליבור החורה, טבחי' אחור וחורה (בחי'
 גליא וחורה) כהאחרות עם בחי' הפנים שכה (בחי' פניכיות
 החורה), והוה כה יסוד נענש כשכחה דוקא, כי אין שכחה לשני
 ככא ככודין, והיינה דכבר בחי' הפניכיות אין סיך-ענין.
 הככחה, דכשהאדם שקוע (ליגט) בפניכיות נפשו כאיזה ענין
 או אין סיך סיכטו ע"ו, כ"א דוקא כשמיסרתו אל הענין הוא
 כבחי' אחוריים שיר, והיינו כבחי' אחור דסיכט לבבו, ולכן
 נענש כשכחה דוקא, מדה כנגד מדה, להיות שגם לחורה חפס בחי' (כ"ה)
 האחור, בחי' זכירות שכה בלבו, ולכן הי' עונש הככחה כ"ה-ח
 אנשיאת הארון כחף, להיות שצדין זה כחפס הענין שע"י
 (הלוחות שבו) הורד הנה בחי' פנים ואחור (טבחורה) כהאחרים כאופן
 שהם גמחי' כולו פנים, כנ"ל דכחובכים נו' כזה ומזה גו'.

והנה ליבור החורה צ"ל כהקוסט (בל' הנכרא (נדדים פא, א))
 ברכו בחורה חחלה, א"היינו עבודת האדם לפני החורה.
 שוהו כה שאכא בנימין הי' כחפלה על חפלתו שחא סוכה

- לכסחו -

הנחה הת' בלחי מונה

באתי לגני תשל"ז

ובחי' זו שבתורה, פינן שהיא בבחי' שעשועים לפניו, ה"ה בחי' תורה שלמעלה מכל מדוה"ג, הרי שהיא באי"ע למעלה מבחי' זמירות דתורה, אבל אעפ"כ היא נמשכת גם למטה, ולכן תבעו מדוד* שאיננו מספיק מה זמירות קרית להו (ששיבח את התורה להיותה זמירות) בתמי' כיון דבתורה ישנה בחי' שבאי"ע למע' יותר מבחי' זמירות, והיינו בחי' שעשועים לפניו,

ובזה יובן מה שנענש בשכחה דוקא, והשכחה עצמה היתה בענין נשיאת הארון בכתף,

דפן הוא וזהו גם ענין מצות נשיאות הארון בכתף, שענינה ה"ה לחבר את הכתף, והיינו בחי' אחוריים, להארון,

דאע"פ דמגילה כתובה פנים ואחור מ"מ ע"י הלחות שבארון הנה בחי' פנים ואחור (שבהמגילה) מתאחדים עד שנעשים אחד (בחי' פנים),

שבחי' אחור דתורה (בחי' גליא דתורה) מתאחדת עם בחי' הפנים שבה (בחי' פנימיות התורה).

כי שאין שכחה לפני כסא כבודך. והיינו דמצד בחי' הפנימיות אין שייך ענין השכחה.

כ"א דוקא כשמסירתו אל הענין הוא בבחי' אחוריים שלו***, והיינו בבחי' אחור דשימת לבו. ולכן נענש בשכחה דוקא, מדה כנגד מדה***.

להיות שגם שבתורה תפס שבח בחי' האחור, בחי' זמירות שבה בלבד. ולכן הי' עונש השכחה בענין מצות הנשיאות הארון בכתף, להיות שברין זה מתבטא השענינה שע"י (הלוחות שב) תורה הנה בחי' פנים ואחור (שבתורה) מתאחדים באופן שהם בבחי' כולו פנים

ברכו בתורה תחילה, והיינו עבודת האדם לפני התורה

(* בהגהה שני' הוגהה: "ולכן תבעו" נאמר לדוד". (ראה לקמן עמוד 34).

(**) בהגהה שני' הוגהה: "בבחי' אחור שלד". (ראה לקמן עמוד 34).

(***) אינו נראה כבירור בצילום שלפנינו את ההגהה על תיבת "דוקא", אבל בהצילום דהגהה השני', תיבת "דוקא" כבר הושמט.

באתי לגני תשל"ז

- י ט -

למסחו (ברכות ה, ב), שהטעם לזה הוא, כמו שמבאר כ"ק אדה"ז
 (בלקו"ח ברכה צו, ב. וראה שם ואתחנן ד, א) באדיגכה, בכדי
 שלימוד התורה שלו יהי' לאחר התפלה, דהתפלה שלפני לימוד
 התורה היא בדוגמא להעניין דברכו כחורה חחלה, זכך-סיעל
 תהמטכח-שברכו (מל' המטכה) בחורה כו'. ומזה מובן, דכמו
 שכתורה, הנה בחי' פנים מאירה גם בבחי' אחר (כנ"ל בארוכה)
 הנה עד"ז יומסך-גם-בהעבודה (דחפלה) שלפני"ז, בהעבודה דיתו"ע
 ויתו"ח. והעניין הוא, כמבואר בקונטרס עה"ח (פ"ו) בארוכה,
 דהעבודה שמצד יתו"ח היא בבחי' אחרי הוי' אלקיכם חלכו,
 והעבודה שמצד יתו"ע היא בבחי' ביטול במציאות (היינו
 דבחי' יתו"ע ויתו"ח הם בחי' פנים ואחר בעבודה). והנה
 (שם פ"ז ואילך) התורה על הרוב חדר, ובפרט בזמן הגלות,
 הנה עיקר העבודה היא בבחי' יתו"ח (אחרי הוי' אלקיכם חלכו),
 אבל אעפ"כ גם אז צריך להיות זכירה כהעבודה שבבחי' יתו"ע
 [והיינו זכירה בדוגמא הזכירה דעמלק. דעמלק הוא אוחיות
 מלק, מל' ומלק אח ראשו ממול ערטו (ויקרא ה, ח),
 והיינו דמקום יניקתו הוא בבחינת אחר ~~הוא~~ וענינו
 לפעול השכחה (כנ"ל דענין השכחה הוא מצד בחי' האחר ~~הוא~~).
 ולכן מזהיר הכתוב בנוגע אליו במיוחד זכור ואל תשכח (חצא
 כה, יז-יט) (ראה חו"א פה, א ואילך)]. שמזמן לזמן צ"ל (ע)
 עבודתו בבחי' יתו"ע, שג בכדי שיהי' קיום לעבודתו בבחי'
 יתו"ח צ"ל נחינת כח והארה ע"ז כהעבודה שבבחי' יתו"ע. וזהו
 עה-שבחי' יתו"ע מאירה בבחי' יתו"ח. ובחי' יתו"ע (הנוהגת
 כח לקיום העבודה שבבחי' יתו"ח) קשורה עם לימוד פנימיות
 החורה, כמבואר שם (בקונט' עה"ח פי"ג) דענין פנימיות החורה
 הוא כמ"ש (דה"א כח, ט) דע אח אלקי אביך, והיינו לידע
 גדולתו וכו' ועי"ז נעשה (כסיום הכתוב) ועבדו בלבב שלם,
 שהעבודה היא בטלימות (שהו כנ"ל דבחי' פנים דחורה) פנימיות
 החורה) קשורה עם בחי' פנים שעבודה - העבודה שבבחי' יתו"ע).

(ע)

(הנהגת הוי')

ואל זכור
ענין יתו"ע

הנחת הח' כלתי מונה

באתי לגני תשל"ז

שהטעם לזה הוא, כמו שמבאר כ"ק אדה"ז (בלקו"ת ברכה צו, ב. וראה שם ואתחנן ד, א) בארובה,

וכן פועל המשכה דברכו (מל' המשכה) בתורה כו'.

הנה ער"ז נמשך גם צ"ל בהעבודה (דתפלה) שלפני"ז,

* והענין הוא (= היינו לסיים ולפתוח קטע חדש).

אבל אעפ"כ גם אז צריך להיות זכירה בדהעבודה שבבחי' יחו"ע [והיינו זכירה בדוגמת הזכירה דעמלק].

והיינו דמקום יניקתו הוא בבחי' אחוריים וענינו לפעול השכחה (כנ"ל דענין השכחה הוא מצד בחי' האחוריים).

שמזמן לזמן עכ"פ צ"ל עבודתו בבחי' יחו"ע, כי בכדי שיהי' קיום לעבודת בבחי' יחו"ת

וזהו מה שבחי' יחו"ע מאירה בבחי' יחו"ת*.

ובכללות, הנה זהו (שבחי' פנים יומשך גם בבחי' אחור צד) מה שתכלית הכונה הוא שיהי' עיקר שכינה בתחתונים, וכמבואר בפע"ח (ש' הק"ש פט"ו)

דרך ולע"ל יהי' גילוי בחי' פנימיות ע"ק.

ממשיכים השכר דימות המשיח דושלאח"ז (תניא רפל"ז), שכללות ענינו הוא כמ"ש ולא יכנף עוד מוריד ... ונגלה כבוד הוי'

* בהגהה שני' הוגהה: "ובחי' יחו"ע". (ראה לקמן עמוד 34).

באתי לגני תשל"ז

- כ -

הוי' וראו כל בשר יחדו גו' עד סיהי' בבחי' פנים בפנים, שבחי' פנימיות ע"ק יהי' בגלוי למטה אצל באנ"א. ומה שפועלים עתה כן הוא ע"י שכבר) כזמן הגלות ישנו הנחינה כח רבחי' פנימיות התורה (שמצד בחי' פנימיות ע"ק), וסועמי' חיים זכו (ראה לקו"ט וישלח ש.ז. וש"נ) (23). ופנימיות התורה מביאה להעבודה בבחי' ביסול במציאות, שזה מביא לעבודה שכללות ענינה הוא יחו"ע, טעבודה זו קטורה עם פנימיות הנשמה, וכמבואר בכ"מ, וזהו נעשה הכנה קרובה טיומשך ברומה לזה (לעבודה זו); במדתו של הקב"ה שהיא מדה כנגד מדה (פס"ז שמוח ג, ו), והיינו שע"י יסוצו מעינותיך חוצה דוקא (בחי' פנימיות התורה שמצד בחי' פנימיות ע"ק כו' ומביאה לעבודה שמצד פנימיות הנשמה וכו') קאחי כר דא מלכא משיחא (24) (גילוי בחי' פנימיות ע"ק - ועי"ז נכשך עיקר שכינה בתחוננים).

וזוהו המשכח בחי' פנים באחור - ע"ד היו"ר בהרלי"ח) ג"כ כללות נקודת המאמר דבעל ההילולא, שהחלתו הוא בבאתי לגני לגנוני, לכקום שהי' עיקרי בחלתו רעיקר שכינה בתחוננים היחה, וסובן דמ"ט (במדרש) עיקר שכינה, הכונה היא לפנימיות השכינה (ראה ג"כ ד"ה בחי' לגני החיש"א פ"א), ששייכת להפנלסיות דלפעלה עד לחי' פנימיות ע"ק. ובחי' זו צ"ל בהתחוננים דוקא, וזה פועלים ע"י עבודת האדם, עד ע"י העבודה שפועלים כמו שמכשיר בסיום המאמר (פ"י) (25) שמעמידים את צבאות ה', ופוחחים האוצרות הכמוסים, וכל

- הון -

(23) והיינו גילוי חורח הכעש"ט, והנשיאים שלאחריו עד בעל ההילולא.

(24) שזהו מדה כנגד מדה, כידוע (ראה קונטרס ענינה של חורת החסידות ס"ה הע' 36. ס"ו הע' 43) דענינו של משיח הוא יחידה, וכן פנימיות התורה היא ג"כ בחי' היחידה שבחורה. ועד"ז גם העבודה אז חחי' מצד בחי' יחידה שבנפש [שאז הפרי' היא באופן של שלום, וככ"ש שזה בשלום נפשי וכו' - שכחוב זה הוא מהשיעור חהלים דיו"ד שבס - וכמו שנח"ל בהמארים הקודמים (דיו"ד, י"ט וכ' כסלו) בארוכה].

(25) ויהי רצון שכן ההו' לנו.

הנחת הח' בבחי' פוננה

עמוד כ' / הגהה ראשונה

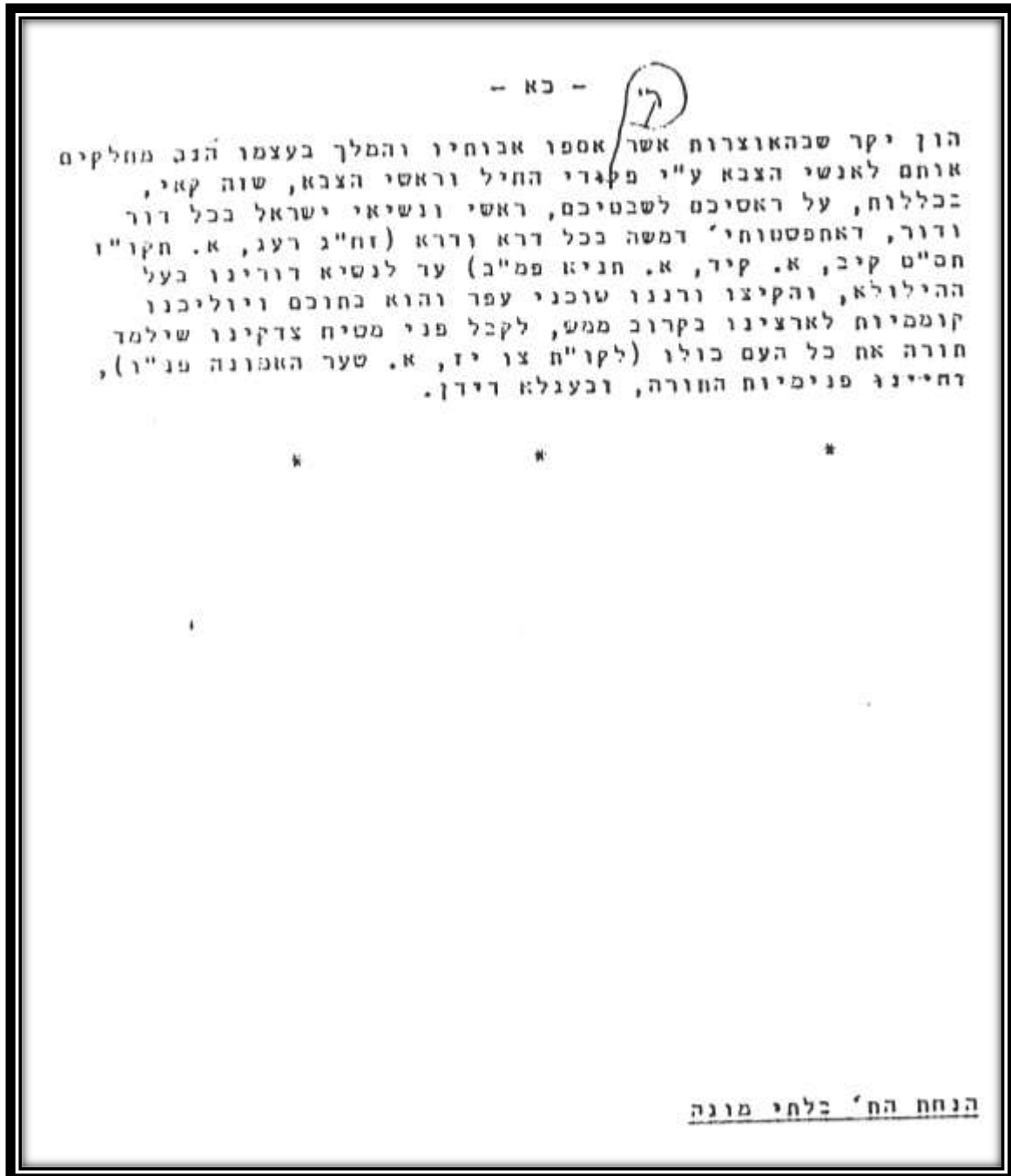
שבחי' פנימיות ע"ק יהי' בגלוי למטה אצל באנ"א. ומה שפועלים עתה כן הוא ע"י שכבר שבזמן הגלות ישנו הנחינה כח

וזוהו נעשה הכנה קרובה

ומובן דמ"ט (במדרש) עיקר שכינה, הכונה היא לפנימיות השכינה

ובחי' זו צ"ל בתחוננים דוקא, וזה פועלים נעשה ע"י עבודת האדם, עד שע"י העבודה פועלים כמו שממשיך בסיום המאמר (פ"י) שמעמידים את צבאות ה'

באתי לגני תשל"ז

עמוד כ"א / הגהה ראשונה

וכל הון יקר שבאוצרות אשר אספו אבותיו והמלך בעצמו הנה מחלקים אותם לאנשי הצבא
 והקיצו ורננו שוכני עפר והוא בתוכם ויוליכנו קוממיות לארצינו בקרוב ממש, לקבל פני משיח צדקנו שילמד תורה את
 כל העם כולו (לקו"ת צו יז, א. שער האמונה פנ"ו) דחיינו פנימיות התורה, ובעגלה דידן.

באתי לגני תשל"ז

באתי לגני אחותי כלה *1)

כאן מציין כ"ק אד"ש למה שכתב בשוה"ג, צילום הכתי"ק שנכתב בשוה"ג נמצא לק' ע' 42.

עיקר שכינה בתחתונים היתה ה'

ועי"ז מקימים (שטעלט מען אויף) את המשכן

ובאותיות אלו הוא החילוק שבין הוי' אחד להענין דא-ל אחר*

אלא שהמציאות היא כבחי' זעיר

משא"כ הדלות והעניות העניות והדלות שבלעו"ז

שהיא בחי' היסוד שבחינת המלכות מקבלת ממנה כו'

(* בהגהה הראשונה הוגהה: "ובאותיות אלו תלדי החילוק". (ראה לעיל עמוד 3).

באתי לגני תשל"ז

אמנם מקודם שש(ע"י המשכת היו"ד בהד')

דיסו"א [דע"ז דבאבא קאי מ"ש ביו"ד נברא העולם] הוא ממש נמשך ומתלבש ביסוד
ז"א

כי ענין הביטול (אינו התכלית לעצמו) (לעצמו, אינו התכלית) כ"א* הוא הוא הכנה
בשביל הגילוי הבא לאחריו

ובנו בחרת מכל עם ולשון כו' וקרבתנו מלכנו לשמך הגדול וכו' כאשר ישים זכו'
אזי ממילא כמים הפנים לפנים, תתלהט נפשו כו' לעזוב ולהניח להניח ולעזוב כל אשר
לו זכו'

מה שבתחילת סדר השתל' הניח וסילק את אורו על הצד לצד אחד הוא בשביל הגילוי
שלאח"ז

ואח"כ צמצם עצמו וכו' והמשיך קו קצר ישר ודק וכו'

כלומר ויאמר הש"י מכח מדת אלקים שהוא מדת גבורה המצמצם האור מחמת זה
יהי אור המתקיים שיוכל האור העולם לסובלו

[דבשאר הנבראים נאמר ויהי כן, משא"כ כאן שנאמר ויהי אור]

דו"אמר אלקים אינו האור הנמשך אח"כ לבפועל

(* לפועל נדפס "לעצמו, אינו התכלית כ"א)..."

באתי לגני תשל"ז

וכמו שתירץ בע"ח מה שהי' הצמצום בדרך סילוק דוקא ולא הי' המשכת ענין הקו
קצרה דק ע"י מיעוט בלבד

הנה לכל לראש נתגלה ענין הגבול, הרשימו [שהוא שרש הכלים] היא בגלוי

ואינו בדומה לאוא"ס כמו האוא"ס (אפילו האור הגבול) שלפני הצמצום

(כפשוטו) שבין פנים ואחור, שהוא בכללות/ענין העורף

דהנה הפנים*) מה שנקרא כן (בשם פנים), הוא משום דבו נתגלה הפנימיות וכן בו נמצאים
החושים בגלוי, חוש הראי' בעין בענים, חוש הריח בחוטם, חוש השמיעה באוזנים,
הדיבור בפה.

(* ראה תו"א כג, ג. שם צג, ב.

ונקרא עולם האחדות, דאיהו וחיוהי חד וגרמוהי חד,

שזהו"ע בחי' אחור (שאלקות הוא בבחי' העלם). וע"ז אומרים ההוראה, דהן אמת
ש[התורה על הרוב תדבר ו]העבודה היא בבחי' אחרי הוי' אלקיכם תלכו

באתי לגני תשל"ז

(ה) ודמה כמו שהוא בתולה המושלמת (ענין הענינים) והענינה בן הוא גם
 משמרת וכן המאמר בין אדוארד בעד הענינה * (קראו)
 במאמר * שהענינים אמרו לזכות עם שאין בלכן אלא אתה בן אין בלבו אלא
 אתה וידע וידע בזה * הענינים והקדמה והקדמה עם שאין בלכן, הלא
 הליל רק אין בלבו אלא אתה, וכן מה הוויא שמה הענינים לשלול את הענין
 ומהקדמה ושם שאין בלכן אלא אתה הוא המה ומהות עם למה שאלו
 אין בלבו אלא אתה, דאע"פ שהענינים הם בבחי' מדעמא תמא דטולם
 הויא * ההנהגה שלמות עם בלמא דמורא, דעליות בין עולמות האלו הוא
 בבחי' פניה בבחי' ושם פיה, אמרו היא (בבחי' מה אע"פ אין בלבו אלא
 אתה וידע) ואף שגם בעלמות הענינה דעולם המה אמר מהו הענינה בלבו היא
 בבחי' רק שהוא רק הענינה אמרו דאמרו * הענינה שהענינה היא בבחי' אתה ויהי
 אלקים בן עם בלבו * הענינה בעלמות הליל * הוא בבחי' אתה והענינה
 כל ענין עם (הענינים) מהותם בבחי' בלמא דמורא, ויהי בעלמות הלא בבחי'
 אתה, היא בעד שאין בלכן אלא אתה (כגיל שמה הענינה ומהות עם ענין שאין
 בלבו אלא אתה, בבחי' של יקב (בלק) שמקומו הוא בעולם האמולות ולא עוד
 אלא שהוא בחי' שמאמר * שהאמת הן הן הענינה * ולכן בעלמות ומה היא
 בבחי' אתה ויהי זה בעלמות באם בלבו הענינים * בבחי' אלא אתה הענינה
 ויהי דאמרו, אמרו אע"פ * אע"פ על הענינה זו עם בן בן מה, ויהי דאמרו
 אתה הענין שמה ומה המאמר * בין אדוארד הענין שהענינים * דמה שאמרו
 עם שאין בלכן בן בן מה הוא עם בין המאמר * מהוא דאמרו שהענינים
 דעילא אתה ויהי אילו אדוארד לתמא בעלמות לבחי' אתה בלבו, שיהי
 שאין בעלמות דעילא בבחי' בבחי' לתמא בעלמות לבחי' אתה בלבו
 (יהי שמשך בן עם בבחי' הענינה המאמר * עם אדוארד שמה חיים בבחי' אלמון
 הענינים המושלמות הן הענינה (יהי בבחי' ויהי) אבל ביה זהו בעלמות בלבו, ואינו
 אילו הענין שמה כמו שהוא באמולות, ומהותם הוא שמה שאמרו הענינים (כגיל
 בין בעלמות בבחי' הענינים) עם שאין בן בן מה הענינה ומהות הענינה שאלות,
 שהאמולות בבחי' לוי (בבחי' למה בבחי' ומהות עם למה בבחי' שאלות היה
 לאן אבל לא בעד הענינה שמה רק עם בן בן מה ויהי מה עם בעלמות הענינה
 (הענינה הענינים) בבחי' האדמה המושלמת האמולות * * ושמה יקב, עיה שהוא
 בעלמות הענינה הענינה

(26)

(27)

(28)

(29)

* בין בלבו
 * בבחי' אתה ויהי
 * מהו ענין דעילא
 * בבחי'

עמוד ד' / פנים המאמר / הגהה שני

באתי לגני תשל"ז

מ"מ בלבנו / דהיינו בפנימיות לבבנו הלב / הוא בכחי' אחד

הנה זה ממשיך גם בלבנו (דהשבטים, / בכי"ע) אלא אחד (הביטול וכו' דאחד)

הוא ממש ענין המאמר כגוונא דאינון מתייחדין לעילא אוף הכי איהי אתייחדת
לתתא בכורסייא למיהו אחד באחד* כו'

(* כן הוא במאמר הנ"ל וכנראה הוא קיצור לשון הזהר.

וזהו מה שגם בנשמות דבי"ע (נשמות השבטים) נמשך הארה מנשמות דאצילות /
(נשמת יעקב)

באתי לגני תשל"ז

(שהם אורות מרובים, ≠ בכמות ובאיכות)

והיינו שזהו מה שלמעלה מירושה שהגם שגם לירושה אינו מה שמרויח ע"י יגיעתו
עכ"ז יש לו שייכות

אמנם ישנה בחי' התורה שלמעלה מזה, ≠ שיר,

ולכן ~~תבעו~~ נאמר לדוד שאינו מספיק מה שזמירות קרית להו

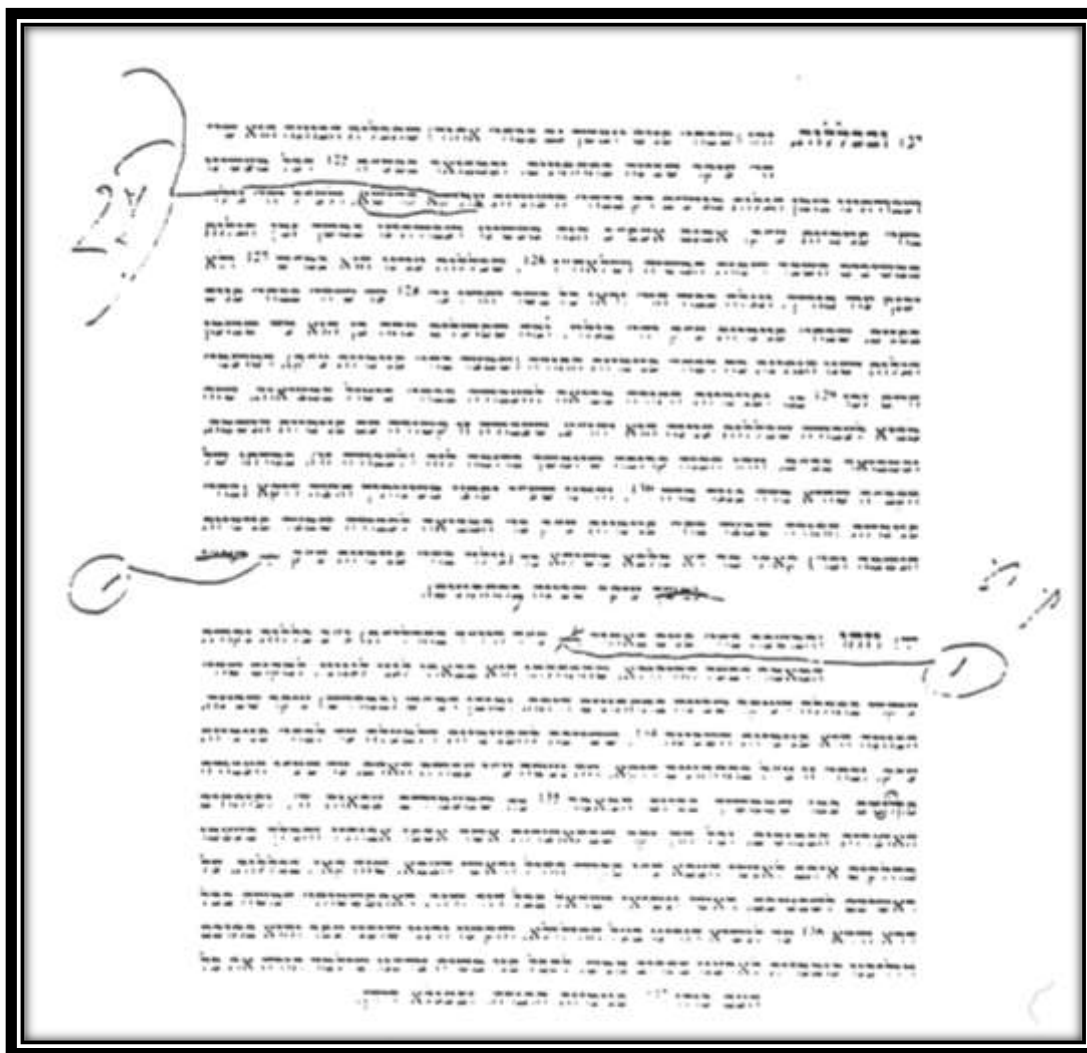
ועד"ז הו"ע חיבור הכתף אל הארון (שבו הלוחות) אל הכתף. ומהתאחדות בחי' פנים ואחור שע"י הלוחות, צריך להמשיך כן גם בלימוד התורה

כ"א דוקא כשמסירתו אל הענין הוא בבחי' אחור שלג, בבחי' אחור דשימת לב

צ"ל נתינת כח והארה ע"ז מהעבודה ששבי' יחו"ע. ובחי' יחו"ע מאירה בבחי' יחו"ת.

קשורה עם בחי' פנים שבעבודה, ≠ העבודה שבבחי' יחו"ע

באתי לגני תשל"ז

עמוד ז' / פנים המאמר / הגהה שני

באתי לגני תשל"ז

דכל מעשינו ועבודתינו בזמן הגלות מגיעים רק בבחי' חיצונית עתיקא קדישא ע"ק,
ולע"ל יהי' גילוי בחי' פנימיות ע"ק.

(גילוי בחי' פנימיות ע"ק, / ~~ועי"ז נמשך~~ עיקר שכינה בתחתונים).

יד) וזהו (המשכת בחי' פנים ואחור, / ע"ד היו"ד בהדלי"ת) ג"כ כללות נקודת
המאמר דבעל ההילולא, שהתחלתו הוא באתי לגני לגנוני

מאמר זה נאמר גם ביום ש"ק – עם שינויים והוספות, הבאים בהערות בהה'

הנה) ענין המשכן עצמו ישנה הוראה נצחית

ותורה ציוה לנו מדשה מורשה קהלת יעקב

דזהו ג"כ דיוק הל' דאור העולה על כולנה, שאף שהוא אור שלא בערך האור
שבפרטי האותיות מ"מ הוא עולה ע"י כולנה, פרטי האותיות

ז) ועי"ז נעשה ג"כ המשפילי לראות בשמים ובארץ.

שע"י ביטול זה דונפשי כעפר לכל תהי' יהי' פתח לבי בתורתך

דהנה צמוצום זה שהקב"ה הניח אורו הגדול על הצד לצד אחד*

[וכדאיתא בתניא (שם) סילק פ"א את אורו הגדול]

הוא ג"כ בתכלית שלימות הביטול, בדוגמת הצמצום דלמעלה

דמיון אב המצמצם את שכלו בשביל בנו הקטן. ואע"פ שישראל ה"ז בחי' ציור אדם,
מ"מ ישנו ג"כ בחינת ישראל כמו שהם למעלה מציור אדם

היינו בבחינה הכי נעלית שבמחשבה וגם למעלה מבחינת מחשבה גם למעלה ממח'
הקדומה דא"ק

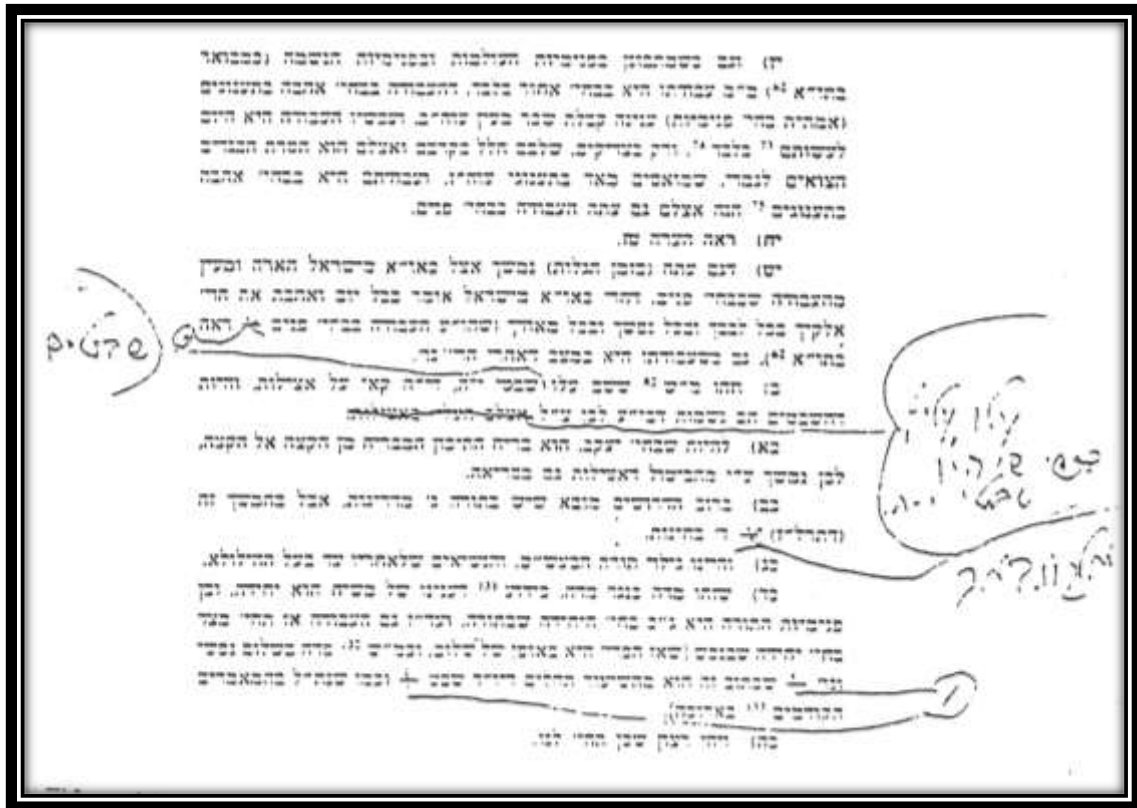
דנש"י כלולים גם בהבחי' דנשתוקק ונתאוה הקב"ה כו'

ומזה מובן דגם הצמצום הראשון הוא $\frac{\text{קודם ציור ומציאות אדם}}{\text{ג"כ בשביל}}$ ישראל.

ובכללות בחי' פנים ואחור דקדוש ההוא גם החילוק שבין זמן הגלות ללע"ל (ולזמן
שביהמ"ק הי' קיים).

(* הי' עוד הגהה בכעין זה, נמצא לעיל ע' 27.

באתי לגני תשל"ז

עמוד יו"ד / השינויים והוספות / הגהה שני

* * *

עמוד י"א / המראי מקומות / הגהה שני

באתי לגני תשל"ז

שהו"ע העבודה בבחי' פנים ואחור, /ראה בתו"א

(כ) וזהו מ"ש ששם עלו שבטים שבטי י"ה, די"ה קאי על אצילות. והיות דהשבטים הם נשמות דבי"ע לכן צ"ל אצלם העלי' באצילות. עלו, עלי', בכדי שיהיו שבטי י"ה.

(כב) ברוב הדרושים מובא שיש בתורה ג' מדריגות, אבל בהמשך זה (דתרל"ז) / מחלק ומבאר ד' בחינות.

[שאז הפדי' היא באופן של שלום, וכמש"כ פדה בשלום נפשי וגו', /שכתוב זה הוא מהשיעור תהילים דיו"ד שבט, / וכמו שנת"ל בהמאמרים הקודמים בארוכה].

* * *

(1* שיה"ש ..

(11) ראה פ' הראב"ע תרומה כו, טו.

מענה בנוגע לצורת הדף

כס"ד, מוצש"ק י פי בא, יו"ד שבט ה'תשל"ז.

באתי לגני אחותי בלה, ומביא ע"ז כ"ק מ"ח ארמ"ר בעל האצ"ט וההילולא במאמרו הירוע ליו"ד שבט חש"י, דאיתא במדרש רבה ל' אלן אין כחב כאן אלא לגני לגנוני, למקום שהי' עיקרי (היינו עיקר דירחו) בחילה, ד]בעת כריה"ע] עיקר שכינה בחמהונים היתה, וע"ז הענינים בלתי רצויים שהיו לאת"ז וסחלקה השכינה מארץ לרקיע עד שנסחלקה לרקיע השביעי, ואח"כ עמדו שבעה צדיקים והורידו את השכינה למטה, החל מאברהם אבינו שהוריד את השכינה מרקיע ז' לוי' עד כי משה שהוא השביעי, וכל הסביעין חביבין', הורידה למטה בארץ, והגו כללות ענין עבודת הצדיקים, ועמך כולם צדיקים', להמשיך השכינה למטה, כמ"ש ' צדיקים ירשו ארץ וישכנו לעד עליה, דעבודת צדיקים היא וישכנו — להשכן, לעד — השכינה, כו"ז יוכן עד כרום וקרוש, עליה — למטה בארץ, והמטכת השכינה למטה שע"י משה היתה כמטעת המשכן ב, דענינו הוא מ"ש " וצשו לי מקדש ושכנתי בחכם, שבו וע"י ה"י המטכת השכינה ב, והנה החלת המשכן ה"י

*) מאמר זה נאמר גם ביום ש"ק — עם שינויים והוספות, הבאים בהערות.

א) ירוע דבמדרש ואגדה רוב סדרות התורה גנוזין בהם, וכן מדיח טובות, כדאיתא באנה"ק * בנוגע לאגרות שכם עין יעקב, וע"ז הוא בשאר המדרשים.

ב) החחלת המשכה היתה בעת מ"ח, אבל בעיקר ובגילוי ה"י זה בעשיית המשכן.

ג) ובענין המשכן הנראה נצחית, דהנה כל מעשי ידי משה הם נצחיים', ומשירו גם המשכן שעשה משה הוא נצחי, דמיה מוכן ש]נוסף ע"ז שכל התורה — שכוללת גם סיפור מעשה ידי משה — היא נצחית " הנה] ענין המשכן עצמו ישנה הנראה נצחית בכל וכן וכל מקום לכאור"א מישראל, — עליהם נאמר * וברו תורת משה עבדי, ותורה צוה לנו משה מורשה קהילת יעקב ".

11 ישי"ש במקומו
12 סכ"ג
13 ד"ר מ"ח, י"א
14 ישי"ש, ס. בא.
15 חל"ם לו, כט.
16 חזמ"ה, כה, ת.
17 סו"ה ט, א.
18 תו"ח דפ"ו
19 מ"אכ"י ב, כב
20 נ"ב"ה ל"ג, ד.

בהתאם להמענה (המובא בפתח דבר) בנוגע לאופן עריכת וחיבור שני המאמרים, הוכנס (יחד עם המאמר עבור הגהה שני') דף זה כדוגמה, על צורת דף המאמר. וכ"ק אד"ש ענה:

כ"ז זא"ז – בהפסק קטן.

היינו, שמכיון שהערות אלו אינם אלא מראי מקומות (שלא כשאר מאמרים מוגהים, שיש 'ביאורים' בהערות), לכן אין צורך שכל מ"מ יתפוס שורה לעצמה, (ובכך יתבזבז הרבה מקום על הדף), אלא יהי' כל המ"מ בהמשך א' ובהפסק קטן בין כל מ"מ.

הוספות

יומן מיו"ד שבט תשל"ז

במוסף רמז לשיר ב"הוא אלקינו", אח"כ שר אד"ש הניגון "הוא אלקינו" בעצמו – א"א לתאר את הניגון ששמענו איך שאד"ש שר זאת.

אחרי תפלת שחרית לא חיכה אד"ש להכרזות שמכריז הגבאי בנוגע למבצע תפילין ושאר המבצעים.

בשעה 1:30 נכנס להתוועדות: בשיחה הא' הסביר את ההוראה מיו"ד שבט שחל בשבת – אשר צריכים להתעסק בפעולותיו של בעל ההילולא, היינו הפצת התורה, ובאופן של שבת – מתוך עונג.

בשיחה ב' התעכב על הוראה משמה של פרשת השבוע – "בא", וביאר כי תוכן תיבה זו מורה על כניסה גמורה ופלאה בענין המתעסקים בו, אשר בנדון שלפנינו היינו פעולות שנתבעו ע"י בעל ההילולא, שצריכים לעשותן תוך כדי כניסת הכוחות בהן.

ציוה לנגן ניגון קודם דא"ח ואמר מאמר ד"ה באתי לגני. (ביאור לסעיף ז' בהמשך באתי לגני ה'שי"ת). תוכן המאמר בכללותו דומה דומה למאמר שנאמר במוצ"ש (בטח שמעתם אותו), אך היו פרטים מסויימים שנאמרו רק באחד המאמרים. המאמר ארך למעלה מ-45 דקות.

אחרי המאמר שאל הר' חדקוב את אד"ש באם אפשר לעשות כעת שבע ברכות של החתן נחמן יוסף טווערסקי, אמר אד"ש שכן, אח"כ שוב אמר שיעשו זאת אחרי שיחת הרש"י.

והיתה שיחה של שאלות על הרש"י (יב, ו) "והי' לכם למשמרת", ואחרי השיחה הפסיק וציוה לסדר "שבע ברכות".

בין הניגונים חייך לכמה אנשים ואמר להם להגיד לחיים, לא' עשה בידו הק' שיגיד פעמיים, בניגונים רמז בראשו להגביר את השירה.

אחרי שיחה זו נתן אד"ש לחיים לאביו של נ. י. טווערסקי, בנו של האדמו"ר מרחמסריווקא, אח"כ שאל אותו אד"ש באם שאר האברכים עם שטריימלך שהגיעו אתו באם הם מלויים, וכשהשיב בחיוב, ציוה לריל"ג לתת גם להם. אח"כ נתן את

יום ו' ט' שבט. משעות הבוקר המוקדמות יצאו מכוניות לאוהל.

אח"צ אחרי שחזרו מהמבצעים התחילו להכין את הפרמידות, כדי לראות ולשמוע את תפילות השבת ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א.

אח"צ כשאד"ש חזר מהבית עמד ילד בפרוודור, אד"ש קרא לו ונתן לו כסף לתנו לצדקה.

בשעה 5:00 לערך התחיל להתמלאות הפירמידות שהכינו מראש, המקומות ישיבה נתמלאו ברגע, בקושי שהי' מקום עמידה, הזאל (הביהכנ"ס) הי' מלא עד קצה השני של הזאל. (הזכיר את חודש השביעי – ובפרט לר"ה).

אד"ש נכנס לתפילת קבלת שבת בשעה הרגיל, אד"ש התפלל לפני העמוד קצת בשקט ובנוסח הרגיל של שבת (בהקטע של מזמור שיר לא הפסיק, רק בהקטע ה' מלך). (לתאר את התפלה א"א לתאר על נייר, רק צריכים לבוא לשמוע).

אחרי התפלה – אחרי קדיש דרבנן לא חיכה אד"ש שיכריזו את השלוש זכר, אלא מיד אחרי הקדיש יצא כשאומר לכולם "גוט שבת".

מיד לאחרי התפילה חזרו קטע מהמאמר של באתי לגני וגו' – אד"ש הלך הביתה לערך בשעה 10:00.

יום ש"ק פ' בא יו"ד שבט. אד"ש הגיע מהבית בשעה 9:20. בשעה 10:00 נכנס אד"ש לתפלה אמר בשקט איזהו מקומן, אח"כ אמר קדיש דרבנן והתפלל כל התפילה לפני העמוד. (התפלל כל הקטע של "שוכן עד" בקול רם כמו החזן בר"ה).

בקרה"ת קראו בס"ת של משיח, הרש"ג מסר את הס"ת לאד"ש, אד"ש אמר גדלו וכו' כשהגביה קצת את הס"ת, שם את הס"ת על הבימה וחיכה עד שא' נעמד שלישי על הבימה ואז חזר לעמוד, לפני שביעי נגש אד"ש לבימה כדי להגיד חצי קדיש, אח"כ קבל אד"ש עלי' מפטיר – כרגיל, אחרי מפטיר אמר אד"ש יקום פורקן ואשרי על הבימה, סיים את האשרי לקח את הס"ת מהמגביה והחזיר את הס"ת לארון קודש (וכשבידו הסידור והחומש).

הוספות - יומן

ואד"ש דיבר אתו כמה דקות – אד"ש הסתיר בידו הק' את המיקרופונים בעת שדיבר אתו, ואח"כ אמר לו להגיד לחיים.

בניגונים רמז בראשו להגביר השירה ומחה כפיו הק', אמר לכמה אנשים להגיד לחיים.

ציוה לנגן ניגון קודם דא"ח ואמר מאמר ד"ה באתי לגני וגו'.

(באמצע מסר אד"ש לריל"ג את המפתח מהחדר והביא משהו והחזיר את המפתח).

בסוף שיחה ה' דיבר על המלעיגים וכו' שזה המחלוקת שאין בו ממש, והם יודעים את זה וסברותיהם הם בלי הבנה וכו' וכו'; הכרזת כל המבצעים; בנוגע להשלוחים בצפת עיה"ק, אמר שהוא רוצה עוד ה' מתנדבים לנסוע לשם לחזק הפעולות וכו' (נתברר אח"כ שזה רק ליונגערלייט) ועם כל התנאים משנה שעברה.

אח"כ נגשו השלוחים והנדיבים לאד"ש, הר' שד"ב קלמנסון ניגש עם המפתח של הטנק של סינסענעטי, ואד"ש אמר לו להגיד לחיים ואמר לו לקחת חתיכת מזונות.

אח"כ ניגש הר' ד. נחשון עם הנדיבים התמימים יוסי דוכמן ומשה רובאשקין – עם מפתח הטנק שהם קנו עבור עיק נצרת שבאה"ק, אד"ש קרא את הפרק שמסרו וברך אותם, אח"כ אמר להם להגיד לחיים ולקחת חתיכת מזונות.

נתן בקבוק משקה (רוסי) לאורח הרוסי – ריבקיין, וכן אמר לו לקחת חתיכת מזונות, בעת הניגונים חייך אליו אד"ש ומחה כפיו אליו.

בסוף המגבית לאלו שעוסקים רק בתורה ולק בשום עסק, התחיל לנגן נייעט נייעט נייעקאווא.

צוה לנגן: ניגון אדמוה"ז ד' בבות (פ"א), נייע זורי'צ'ע, ניגון (מהר"ש) לכתחילה אריבער, פרזות תשב, הושיעה את עמך, ופרצת, אח"כ התחיל לנגן כי בשמחה תצאו וגו', ויצא כשהסידור וחבילת המגבית בידו הק'. ההתוועדות הסתיימה בשעה 2:30 לערך.

כשאד"ש הלך הביתה רמז בידו הק' להגביר השירה, ע"י ג"ע הת' עמד י.י. העכט אד"ש עשה לו בידו באם כבר גמר (בחיוך).

שאר המזונות שנשארו לחברה סתם (לא לה שיושבים ממול אד"ש) וחייך כל הזמן, אח"כ אמר: כתוב שכשלקחו ביכורים היו מחזירים את הכלי זהב והכלי כסף. (היינו שביקש את הטס כסף בחזרה).

אח"כ היתה שיחה התירוצים על רש"י, ובסופו התעכב על שרש"י מביא כי הקב"ה הי' מוכרח לגאול את ישראל נתן להם מצוות שיתעסקו בהם, ועי"ז יכול הקב"ה לקיים את שבועתו לגאול אותם, וכן הוא בדורנו זה שע"י שמזכירים יהודי במצוה נוספת מקרבים את הגאולה. כשהזכיר את השאלה מדוע לא באה הגאולה (אד"ש בכה קצת, והתאפק מאוד חזק מלבכות הרבה, העביר את היד מהמזח והתנענע מאד וכו').

אח"כ הי' – באותו שיחה – הביאור בלקולו"צ, ובהמשך לזה אמר גם, שלפני שמוכיחים יהודי צריכים לבכות בדמעות שלישי, על זה שישנו יהודי שאין את כל טוב עוה"ז ועוה"ב, ואח"כ להוכיח.

כשאד"ש נטל ידיו לתפילת מנחה אמר הר' חדקוב שיש עוד שבע ברכות, ציוה אד"ש שיעשו את השבע ברכות, ואד"ש אמר קטורת על מקומו, ורמז בראשו להגביר בשירה.

אח"כ התפלל אד"ש לפני העמוד. בקריאה נשאר אד"ש על הבימה, עד שקיבל עלי' ולא חזר למקומו לפנ"ז.

אחרי מנחה התחיל לנגן נייעט נייעט נייעקאווא, ההתוועדות הסתיימה בשעה 4:15 לערך, (הלכו לאכול סעודת שבת).

אחרי מעריב יצא אד"ש לקידוש לבנה, הלך הביתה בשעה 6:30, וחזר מהבית בשעה 7:00.

בשעה 9:30 נכנס אד"ש להתוועדות.

אחרי שיחה הא' ניגש לאד"ש הר' י. פיקארסקי ודיבר עם אד"ש כמה דקות, אד"ש אמר לו להגיד לחיים וחייך אליו.

אד"ש הסתובב להר' מנחם אייכנשטיין אד"ש אמר לו להגיד לחיים ודיבר אתו כמה דקות, וכן ניגש לאד"ש הר' ש. וואלקין עם בנו ונכדו ודיברו עם אד"ש כמה דקות. וכן ניגש הר' הירשפרונג כמה פעמים ודיבר עם אד"ש, וכן ניגש הר' יאלעס

לזכות
סוליקא שולמית בת איזה
לרפואה שלימה וקרובה
לאויוש"ט

לזכות

כ"ק אדמו"ר שליט"א

מהרה יגלה אכ"י"ר

* * *

יה"ר שיפדו כל הכתבים, ספרים וחפצים
של רבותינו נשיאנו במדינה ההיא
ויחזרו לבעה"ב האמיתי
ולמקומם האמיתי – בית רבינו שבבבל – 770
תיכף ומיד ממש